

ZOPP

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΑ

21

Ο ΠΑΝΤΣΟ
ΑΦΑΝΤΟΣ!

Ο ΠΑΝΤΣΟ ΑΦΑΝΤΟΣ

ΣΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΓΗ

Ο ΣΕΝΙΟΡ Γκιονζά-
λες, ο καινούργιος αστυνομός
που ήρθε να αντικαταστήσει
τον Μόριο Περέθ στη διοίκη-
ση της έπαρχίας Μανάνος, έ-
ξακολουθεί να ώρύεται σαν
λυσσασμένος, καθώς οι άστυ
φύλακές του διστάζουν να
περπατήσουν μέσα στην πα-
ράξενη εκείνη ζούγκλα με την
νεκρική σιωπή που τους έχει
όδηγήσει... (*)

(*) Διάβαστε το προηγούμενο
τεύχος: «Πρόμος απ' τη Χαμένη
Γη».

Όσο για τον καυμένο τον
χοντρο - Περέθ που έχει απο-
μείνει στις διαπαγές αυτού
του φοβερού ανθρώπου, είναι
υποχρεωμένος παρά τις έπι-
φυλάξεις του να υπακούει και
να βάζει κι' αυτός με τη σει-
ρά του τους άντρες του να
προχωρούν μπροστά, προς το
άγνωστο...

Δεν παραιτείται όμως για
πολύ ή αλλόκοτη αυτή πο-
ρεία μέσα στη σιωπηλή ζούγ-
κλα.

Ξαφνικά μπροστά τους ύ-
ψώνεται ένας άδισπέραιστος
τοίχος από λευκούς υδρατ-
μούς, σαν νάναι ένα πελώριο

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

σύμφω που έχει πέσει κάτω στη γη!...

Οί αστυφύλακες με τον Περέθ επικεφαλής, γουρλώνουν τα μάτια κατάτρομαγμένοι...

Δεν μπορούν να βάλουν με το μυαλό τους τί μπορεί να είναι εκεί πέρα κι' όπως από αρκετή ώρα τώρα έχουν χάσει την ψυχραιμία τους, το κάθε τι που τους φαίνεται παράξενο, τους γεμίζει τρόμο...

Ο σενιόρ Γκονζάλες ωστόσο ουρλιάζει και πάλι:

— Έμπρός, φοβητσιάρηδες! Ακολουθήστε με!... Δεν πρόκειται να πάθετε τίποτα! Μὲ βλέπετε έμένα να φοβάμαι; Έχω ξανάρθει πολλές φορές σ' αυτό το μέρος και το ξέρω καλά! Ακολουθήστε με χωρίς φόβο αλλά γρήγορα! Η αποστολή μας πρέπει να εκτελεστή άστραπιαία!...

Οί αστυφύλακες φαίνονται πραγματικά να καθησυχάζουν κάπως με τα λόγια του αρχηγού τους.

Όσο κι' αν όλα τους φαίνονται περίεργα, ή διαβεβαίωσής του πώς ξέρει το μέρος και πώς το έχει επισκεφθί κι' άλλες πολλές φορές, είναι όπωσδήποτε καθησυχαστική.

Όσο για τον χοντρο - Περέθ, εκκείνου το κεφάλι του, που όπως είπαμε περιέχει αρκετή ποσότητα μυαλού, δουλεύει άστραπιαία:

«Δεν έχω καμιά αντίρρηση πώς ξέρεις το μέρος, σενιόρ!», συλλογίζεται. «Βλέπω μάλιστα πώς το ξέρεις πολύ καλά και δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν

να το ξέρης, αφού υποτίθεται ότι για πρώτη φορά έρχεσαι στο Μανάος, να αναλάβης ύπηρεσία!... Άλλά μη φοβάσαι και ο Μάριο Περέθ δεν είναι βλάκας όπως τον νομίζεις!... Άν δεν είσαι εντάξει και χρειαστή να σε σταματήσω, να είσαι βέβαιος ότι οί αστυφύλακες θα υπακούσουν έμένα και όχι την άφεντιά σου!...»

Ο Περέθ λοιπόν είναι άποφασισμένος να τα παίξει όλα για όλα αν τίποτα του φανή περισσότερο ύποπτο, χωρίς να λογαριάσει συνέπειες.

Και πραγματικά οί αστυφύλακες τον τρέμουν τον Περέθ και αυτόν μονάχα άναγνωρίζουν για άρχηγό τους...

Οί άπλοϊκοί αυτοί άνθρωποι που έχουν ντυθή τη στολή του νόμου για να επιβάλλουν την τάξη στο Μανάος, δεν έχουν και τόσο μεγάλη γνώσι στους βαθμούς, την ιεραρχία και τη σημασία της.

Άν τρέμουν αυτή τη στιγμή τον σενιόρ Γκονζάλες, είναι έπειδη βλέπουν και τον ίδιο τον άρχηγό τους τον Περέθ, να τον φοβάται!

Άν ο Περέθ αποφασίσει να πάψη να υπακούη τον σενιόρ Γκονζάλες και διατάξη τους άντρες του να τον πιάσουν και να τον δέσουν χειροπόδαρα, δεν θα διατάσουν ούτε δευτερόλεπτο να εκτελέσουν τη διαταγή του.

Άλλά πώς είναι δυνατόν να μην υπακούση, πριν ο άνώτερός του του δώσει μια

σοβαρή άφορμή για να τὸ κά-
νῃ;

Μπορεῖ οἱ άστυφύλακες
του νὰ μὴ γνωρίζουν πολλὰ
για τὴν άξία καὶ τὴ σημασία
τῆς ἱεραρχίας, ἡ Ὑπηρεσία
του ὅμως τὰ γνωρίζει ὅλα καὶ
ἂν ὁ σενιὸρ Γκονζάλες ἀναφέ-
ρει ὅτι ὁ Περὲθ ἔστασίασε,
δὲν γλυτώνει μὲ τίποτα τὸν
τουφεκισμό!...

Κάνει λοιπὸν ὑπομονὴ ὁ
χοντρο - άστυνόμος.

Ὑπομονὴ γαῖδουρινὴ πρα-
γματικά.

Σκύβει τὸ κεφάλι καὶ ἔπα-
ναλαμβάνει μὲ τὴν τρομερὴ
φωνή του τὶς διαταγές τοῦ δι-
οικητοῦ του, ἐπιβλέποντας ὥ-
στε οἱ άντρες του νὰ τὶς ἐ-
κτελοῦν ὅλοι κατὰ γράμμα
καὶ γρήγορα.

Σ' ἓνα λεπτὸ ἔχουν φτάσει
ὅλοι μέσα στὸ σύννεφο ἐκείνιο
τῶν πυκνῶν, λευκῶν ὑδρατ-
μῶν...

Στὴν ἀρχὴ ὁ κόσμος χάνε-
ται ἀπὸ τὰ μάτια τους...

Μιὰ τρομερὴ ἀμίχλη κρύβει
τὰ πάντα ὀλόγυρά τους καὶ
δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν
οὔτε δυὸ μέτρα ὀλόγυρά τους.

Ὅσο προχωροῦν ὅμως καὶ
ἐνῶ οἱ καρδιές τους πάνε νὰ
σταματήσουν ἀπὸ τὴν άγω-
νία, ἀρχίζουν πάλι νὰ διακρί-
νουν ὀλοένα καὶ καθαρώτερα,
ὥσπου βλέπουν πῶς βρίσκον-
ται μπροστὰ σ' ἓναν κρατή-
ρα.

Ὁ σενιὸρ Γκονζάλες, ἴσως
ἐπειδὴ καταλαβαίνει πῶς ὁ
τράμος τῶν άστυφυλάκων
μπροστὰ στὸ μυστήριο ἐκεί-
νου τοῦ κρυμμένου βουνοῦ,

εἶναι μεγαλύτερος ἀπ' αὐτὸν
ποὺ τοὺς ἐμπνέει ὁ ἴδιος,
τοὺς ἐξηγεῖ ὅτι πρόκειται νὰ
κρατήρα ἐκείνου καὶ ὅτι ὥσ-
που νὰ βρεθοῦν στὸ τέρμα
του θὰ εἶναι τόσο σκοτεινὰ
ποὺ δὲν θὰ βλέπουν τίποτα ὀ-
λόγυρά τους.

Τοὺς διατάσσει νὰ κρατοῦν
ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ χέ-
ρι για νὰ μὴ χαθοῦν.

Ἐκεῖνος θὰ πηγαίνει πρῶ-
τος καὶ θὰ φέγγη τὸν δρόμο
τους μ' ἓνα δυνατὸ ἡλεκτρικὸ
φανάρι.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ὁ Πε-
ρὲθ μ' ὅλα τὰ ἀλλόκοτα συναι-
σθήματα ποὺ ἀλληλοσυγκρού-
οῦνται μέσα του, ἀναγκάζεται
νὰ ὑπακούσῃ ἀμίλητος καὶ νὰ
ἀναγκάσῃ καὶ τοὺς άνδρες
του νὰ κάνουν τὸ ἴδιο.

Καὶ ἡ κατάβασις ἀρχίζει
μέσα στὰ τρομερὰ ἔγκατα
τοῦ βουνοῦ.

Οἱ άστυφύλακες εἶναι τόσο
φοβισμένοι, ποὺ ἂν δὲν ἔνοιω-
θαν κοντὰ τους τὴν παρουσία
τοῦ χοντρο - Περὲθ καὶ ἂν
δὲν ἄκουγαν συνεχῶς τὶς ἀ-
γριοφωνίες του, θὰ γύριζαν
νὰ τὸ βάλουν στὴν τρεχάλα
για νὰ ξαναβγοῦν στὴν ἐπι-
φάνεια τοῦ κόσμου...

Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, φτά-
νουν τελικὰ στὰ κατάβαθα
τοῦ κρατήρα...

Ἔνα παράξενο φῶς διαδέ-
χεται τὴ σκοτεινιά...

Ἔνα φῶς δυνατὸ — ἐκτυ-
φλωτικὸ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς,
ἀφοῦ ἔρχετα! Ἰστερα ἀπὸ τέ-
τοιο κολασμένο σκοτάδι, ...

Βρίσκονται όλοι σ' έναν ψηλό, μεγαλόπρεπο θόλο, που μοιάζει στα μάτια τους σαν να είναι ο προθάλαμος του Κάτω Κόσμου!...

Ο σενιόρ Γκόνζάλες ούρλιαζε πάλι άνυπόμονα:

— Έμπρός!...

Ξεκινάνε και τὰ βήματά τους μοιάζουν σαν τών μεθυσμένων.

Ο Γκόνζάλες με τόν Περέθ πηγαίνουν μπροστά.

Αξαφια μπρός τους ανοίγεται μιὰ φανταστική κοιλάδα, σκεπασμένη με άτέλειωτα σύννεφα...

Η άπμόσφαιρα ολούθε μυρίζει θειάφι...

Παγωμένοι οί άνδρες του

νόμιου προχωρούν όπου του οδηγεί ο μυστηριώδης καινούργιος αστυνόμος.

Εκείνος χάνεται μέσα στην πυκνή, όργιαστική πραγματική διλάστησι, με τὰ πελώρια δέντρα, που λές πώς ζούν τόσα χρόνια, όσα και ο γερασμένος πλανήτης μας.

Όλη ή συνοδεία χάνεται σε λίγο μέσα στα πελώρια φύλλα...

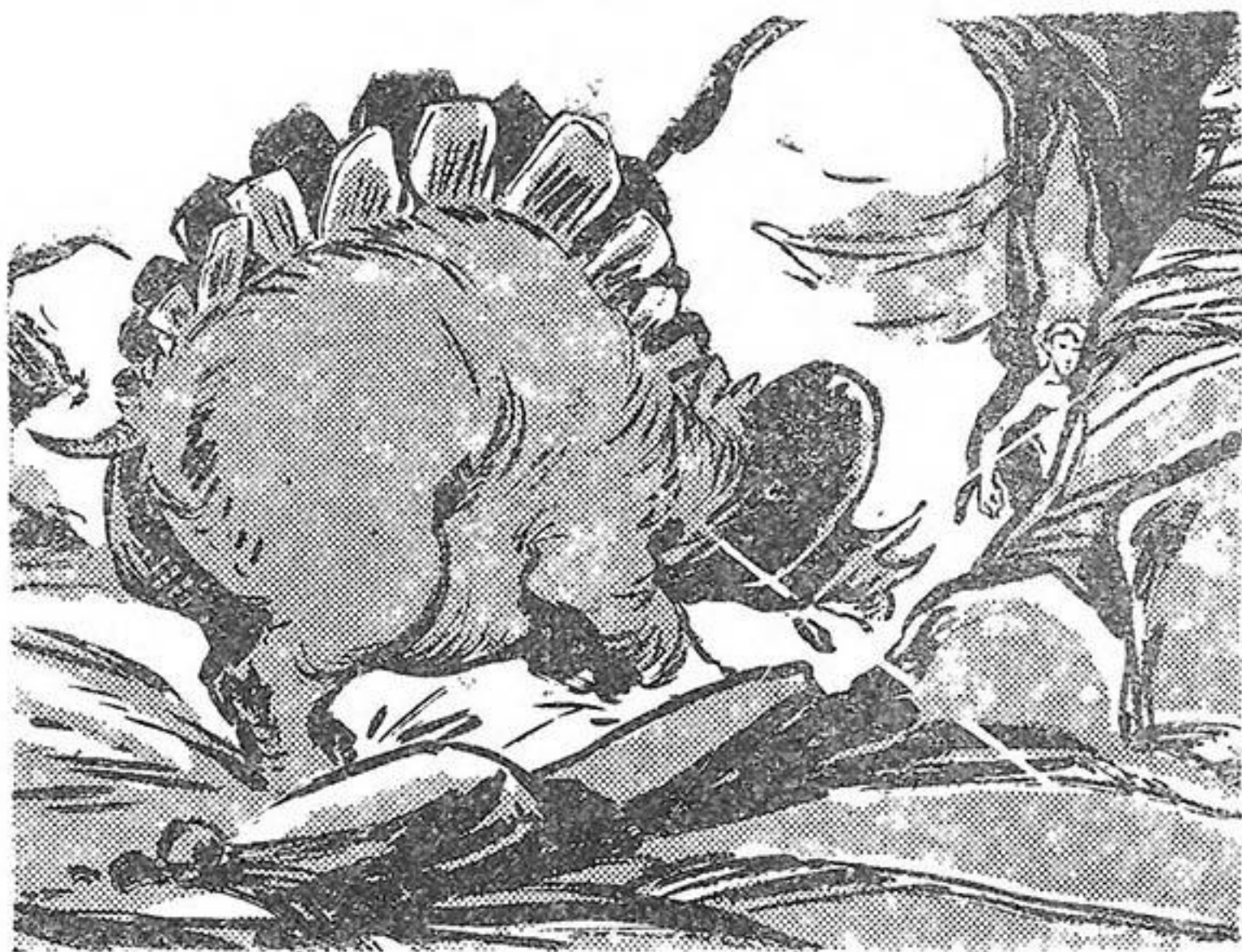
Και τὰ φύλλα αυτά γίνονται όλο και πιο πυκνά, όλο και πιο πυκνά, ώσπου στο τέλος οί άνθρωποι δυσκολεύονται να προχωρήσουν...

Η άγωνία σφίγγει τς καρδιές...

Οί άμοιροι άστυφύλακες

Προσπαθεί του κάκου γὰ άναπνεύση....

Χώνεται στὴ σχισμάδα τοῦ βράχου

ἀρχίζουν νὰ ἔχουν τὸ παράξε-
νο συναίσθημα πὼς ἔχουν πά-
ψει νὰ εἶναι ἄνθρωποι, παρὰ
ἔχουν γίνεῖ δέντρα καὶ πὼς
αὐτὰ ὅλα τὰ φύλλα βγαίνουν
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους...

Ἡ τρέλλα στριφογυρίζει
στὸ μυαλό τους.

Δὲν μποροῦν νὰ δοῦν ὁ ἕ-
νας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν κόλα-
σι αὐτὴ τῶν πελώριων φύλ-
λων...

Ὁ Περὲθ ἔχει ιδρώσει σὰν
νὰ ἔπεσε ὁλόκληρος μέσα σὲ
μιὰ λίμνη.

Σὲ ρυάκια καὶ ὄχι σὲ στα-
γόνες τρέχει συνεχῶς ὁ ιδρώ-
τας ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ
ὄχι τόσο ἀπὸ τὴ ζέστη ὅσο ἀ-
πὸ τὴν ἀγωνία του.

Προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ
διακρίνῃ τὸν σениὸρ Γκονζά-
λες πού ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή
βάδιζε στὸ πλάϊ του.

Στὸ τέλος δὲν μπορεῖ νὰ
κρατήσῃ περισσότερο.

Φωνάζει:

— Σениὸρ Γκονζάλες!...

Δὲν παίρνει καμμιά ἀπάν-
τησι.

Ὁ τρόμος τοῦ Περὲθ πολ-
λαπλασιάζεται.

Πολλαπλασιάζονται καὶ τὰ
ἀπαισιόδοξα συναισθήματά
του.

— Σениὸρ Γκονζάλες!, οὐρ-
λιάζει καὶ πάλι, μ' ὅλη τὴ δύ-
ναμι τῶν πνευμόνων του.

Μὰ δὲν παίρνει καμμιά ἀ-
πάντησι ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτο

καὶ τρομερὸν αὐτὸν ἄνθρωπο.

Ἀντίθετα ἄλλες φωνές ἀντηχοῦν στ' αὐτιά του:

— Σενιὸρ Περέθ!...

— Βοήθησέ μας, σενιὸρ Περέθ!...

— Πνιγόμαστε!...

Ἡ ψυχὴ του ἔχει ἀρχίσει νὰ βασανίζεται σὰν νῶνα· κολλασμένος καὶ βρίσκεται στὸν Ἄδη...

Δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα γιὰ νὰ βοηθήσῃ κανέναν...

Νοιώθει μονάχα ἓνα τιτάνιο, ἀτσαλένιο χέρι, νὰ τοῦ σφίγγῃ σὰν ταινία τὴν καρδιά, ἀπειλώντας νὰ τοῦ τὴν συντρίψῃ...

Πνίγεται κι' ὁ ἴδιος...

Φέρνει ἀπελπισμένος τὰ χέρια στὸν λαιμό του καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν.

Προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ κρατηθῇ στὶς αἰσθήσεις του.

Προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ ἀναπνεύσῃ...

Ὁ ἄερας εἶναι βαρὺς ὀλόγυρά του καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ποὺ τὸν κάνει νὰ πνίγεται...

Ὅπου κι' ἂν ἀπλώνῃ τὰ χοντρά καὶ δυνατὰ σὰν τοῦ Ἡρακλῆ χέρια του, δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνα τὰ ἀτέλειωτα κολλασμένα φύλλα, ποὺ γεμίζουν ὅλη τὴν ἔκτασι...

Σιγὰ - σιγὰ ἓνα χάος τὸν καταπίνει καὶ παύει πιά νὰ αἰσθάνεται καὶ κάθε ἀγωνία καὶ τρόμος ἢ καὶ ἀπλὴ ἀνησυχία ἀκόμα, ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴν ψυχὴ του...

Η ΩΡΑ

ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ βασιλιάς τῆς ζούγκλας Ἑλ Ρέϋ, ἀντιμετωπίζει τὸν φοβερώτερο κίνδυνο θανάτου ἢ μᾶλλον τὴ βεβαιότητα τοῦ θανάτου του, γιὰ εἶναι φανερὸ πὼς θάναί ἐντελῶς μάταιο νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ προῖστορικὸ τέρας ποὺ χύνεται αὐτὴ τὴ στιγμή ἐναντίον τοῦ νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Κι' ἄμως ἐκεῖνος δὲν σκέπτεται νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα.

Ἄρ' ἐπὶ τὸ ἀστραφτερὸ μαχαίρι στὸ ἀκατανίκητο χέρι του, στέκεται ἀπέναντι στὸ τέρας, ἄφοβος, μὲ προτεταμένα τὰ γενναῖα του στήθια.

Ξέρει πὼς θὰ πεθάνῃ στὸ τέλος, μὰ θέλει νὰ πεθάνῃ σὰν ἀληθινὸς οἰντρας, σὰν ἀληθινὸς ἥρωας τῶν παρθένων δασῶν, ποὺ ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν πέρασε μὲ διαρκεῖς μάχες καὶ ἀγῶνες, μὲ θηρία φοβερά καὶ μὲ ἀνθρώπους ἀκόμα φοβερώτερους ἀπὸ τὰ θηρία...

Θὰ παλέψῃ ὥς τὸ τέλος ἔστω καὶ χωρὶς ἐλπίδα, μόνο μὲ τὸ χρέος ποὺ νοιώθει ἀπέναντι στὸν δίδυμο ἀδερφό του νὰ τὸ κάνει αὐτό, ἀφοῦ ξέρει πὼς ὁ θάνατός του θὰ σημάνη τὴν ἴδια στιγμή καὶ τὸν θάνατο ἐκείνου...

Ὁ Ἑλ Ρέϋ λοιπὸν κάνει ἓνα ἐλαστικὸ πήδημα αἰλούρου στὸ πλάϊ, τὴν ὥρα ποὺ

τὸ φρικτὸ "Ὀν τῆς κολάσεως, ρίχνεται ἐναντίον του καὶ ἀπλώνει κιόλας τὸ ἀπαίσιο πόδι του μὲ τὰ ἀτσαλένια νύχια γιὰ νὰ τὸν ξεσχίση.

Μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει τὸ ὀγκῶδες τέρας, περνάει τὸν βασιλιά τῆς ζούγκλας ἀλλὰ καταλαβαίνοντας κι' ἐκεῖνο τὴν τελευταία στιγμή τὸν ἐλιγμὸ τοῦ ἀντιπάλου του, τινάζει τὴν τρομακτικὴ οὐρά του γιὰ νὰ τὸν θερίση μ' αὐτήν...

Καὶ πραγματικὰ ἡ οὐρά τοῦ τέρατος εἶναι φοβερή.

Εἶναι μακριὰ καὶ γεμάτη ἀτσαλένιες πλάκες ποὺ τὴν καλύπτουν ὅπως οἱ πανοπλίες τοῦ μεσαίωνα.

Ἕνα χτύπημα καὶ μόνο νὰ κατόφερνε νὰ δώση μ' αὐτὴν στὸν Ἑλ Ρέϋ, θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ τὸν συντρίψῃ κυριολεκτικὰ.

Ἀλλὰ ὁ γιγαντόσωμος κύριος τῶν παρθένων δασῶν εἶναι καὶ εὐκίνητος σὰν αἴλουρος.

Βλέποντας τὴν οὐρά τοῦ τέρατος νὰ ὑψώνεται ἐναντίον του μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, πηδάει κι' ἐκεῖνος ἀκόμα γρηγορώτερα ἀπ' αὐτήν.

Εἶναι ἓνα πῆδημα ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὸ ζήλευε κι' ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὸ ὄλυμπος!

Ὁ Ἑλ Ρέϋ περνάει ὀλόκληρος ἐπάνω ἀπὸ τὴν τρομερὴ οὐρά τοῦ τέρατος, ποὺ στριφογυρίζει μανιασμένο στὴ θέσι του.

Ἕνα ἄγριο σφύριγμα βγαίνει ἀπὸ τὰ ρουθούνια του, μαζὶ μ' ἓνα σύννεφο καπνοῦ...

Λὲς κι' εἶναι πραγματικὸ τέρας τῆς κολάσεως καὶ ξεβράζει ἀπὸ τὸ στόμα του καπνοὺς καὶ φλόγες...

Παρὰ τὸν ὄγκο του τὸ ἀποτρόπαιο θηρίο, εἶναι ἐξαιρετικὰ καὶ ἐκπληκτικὰ γρήγορο στὶς κινήσεις του.

Ὁ Ἑλ Ρέϋ μόλις προλαβαίνει νὰ κάνῃ ἓνα ἀκόμα πῆδημα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἐκεῖνο ἔχει στρέψῃ κιόλας πρὸς τὸ μέρος του γιὰ δεύτερη φορά.

Τὰ ἐφιαλτικὰ του νύχια ξύνουν λυσσασμένα τὸ ἔδαφος καὶ ἀποσποῦν ἀπ' αὐτὸ μεγάλους ὀγκόλιθους.

Ὁ Ἑλ Ρέϋ βρίσκει εὐκαιρία νὰ κάνῃ ἀκόμα ἓνα τρίτο πῆδημα καὶ νὰ φτάσῃ κοντὰ στὴ ρίζα ἐνὸς πελώριου βράχου.

Δὲν ἔχει κανένα συγκεκριμένο σχέδιο ἀμύνης ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας.

Ὅλες οἱ κινήσεις ποὺ κάνει, δὲν ἔχουν κανέναν ἰδιαίτερο σκοπό.

Προσπαθεῖ ἀπλῶς νὰ ἀπομακρύνεται ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ τὸν τερατῶδη ἀντίπαλό του, καταλαβαίνοντας ὅτι μ' αὐτὸ δὲν ἀπομακρύνεται κι' ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

Τὰ μάτια τοῦ φοβεροῦ "Ὀντος εἶναι ἀπαίσια καὶ κατακόκκινα, σὰν φωτιές.

Εἶναι καρφωμένα ἐπάνω στὸ μικροσκοπικὸ πλᾶσμα ποὺ ἔχει ἀπέναντί του καὶ ποὺ ἐξακαλουθεῖ νὰ μένῃ ὄρθιο καὶ ἄτρομο, παρὰ τὴν πρώτη του ἐπίθεσι.

Είναι άπερίγραπτη ή μα-
νία του καθώς ρίχνεται για
δεύτερη φορά έναντίον του
"Ελ Ρέϋ νά τον κατασπαρά-
ξη.

Ο βασιλιάς τής ζούγκλας,
μέ τὸ αίμα παγωμένο στis
φλέβες του μπροστά στο έφι-
αλτικό πραγματικά θέαμα
που παρουσιάζει εκείνο τὸ
όγκώδες τέρας, ὅπως ρίχνεται
καταιπώνω του, έτοιμάζεται
νά πηδήξει πάλι στο πλάϊ, ά-
φοϋ δέν μπορεί νά συλλογι-
στή κανέναν άλλον τρόπο για
νά άμυνθῇ έναντίον του.

Τήν τελευταία στιγμή ὁ-
μως διακρίνει άστραπιαία κά-
ποια σχισμή που υπάρχει πά-
νω στον βράχο στον ὁποίον

έχει άκουμπήσει.

Μέ μιὰ ξαφνική λαχτάρα ὁ
"Ελ Ρέϋ, αντί νά πηδήξει στο
πλάϊ, χώνεται μέσα σ' αὐτή
τῇ σχισμή, που εϋτυχώς εί-
ναι αρκετά φαρδιά καὶ χω-
ράει τὸ κορμί του νά περάση.

Ο λευκὸς γίγαντας κατα-
λαβαίνει πὼς αν πρόκειται
για καιμιά σπηλιά που άρχί-
ζει πίσω από κείνο τὸ άνοι-
γμα τοϋ βράχου, έχει σωθῇ
όριστικά.

Η καρδιά του σκιρτάει δυ-
νατά, γιατί οϋτε εκείνος τὸ
περίμενε ποτέ νά σωθῇ από
τά φοβερά νύχια εκείνου τοϋ
"Οντος.

Μά δυστυχώς οί προβλέ-

Χώνει τὸ κολασμένο πόδι του στη σχισμή τοϋ βράχου

Καρφώνει τὸ ἀτσαλένιο μαχαίρι του ἀπὸ τὴν κάτω μεριὰ τοῦ ποδιοῦ
ψεῖς του δὲν βγαίνουν ἀληθι-
νές.

Καιμιμιά σπηλιὰ δὲν ὑπάρ-
χει πίσω ἀπὸ τὴ σχισμὴ, ποὺ
εἶναι μιὰ ἀπλούστατη σχισμὴ
πάνω στὸν συμπαγῆ βράχο
καὶ δὲν προχωρεῖ παραπάνω
ἀπὸ δυὸ μέτρα.

Ὁ Ἕλ Ρέϋ βρίσκεται λοι-
πὸν σφηνωμένος μέσα σ' ἐ-
κείνη τὴ φαίκα, μὴν μπορῶν-
τας νὰ σαλέψη γιὰ νὰ πάη
παραμέσα καὶ μὴ μπορῶν-
τας ἀσφαλῶς νὰ ξαναβγῇ ἔ-
ξω, γιατί θὰ πέση πάνω στὸ
φοβερὸ τέρας τῆς Χαιμένης
Γῆς...

Οἱ στιγμὲς εἶναι κιάτι πε-
ρισσότερο ἀπὸ κρίσιμες.

Τὸ ἀποτρόπαιο θηρίο δὲν

ἔχει σκοπὸ νὰ παραιτηθῇ ἀ-
πὸ τὴν προσπάθειά του νὰ
συντρίψῃ τὸν θρασύτατο ἀν-
τίπαλό του, ποὺ ἔχει τὴν
τρελλὴ ιδέα ὅτι μπορεῖ νὰ
τοῦ ξεφύγῃ.

Τὸ φρικιαστικὸ πόδι του μὲ
τὰ ἀτσαλένια νύχια χώνεται
μέσα στὴ σχισμὴ ποὺ ἔχει
χωθῇ κι' ὁ Ἕλ Ρέϋ καὶ προ-
χωρεῖ σιγὰ - σιγὰ μέσα σ'
αὐτή.

Ὁ λευκὸς γίγαντας βλέπει
μὲ καινούργια φρίκη τὸν νέο
κίνδυνο ποὺ παρουσιάζεται
καὶ ποὺ εἶναι φοβερώτερος
αὐτῇ τῇ φορᾷ, γιατί δὲν μπο-
ρεῖ νὰ σαλέψη ἀπὸ τὴ θέσι
ποὺ βρίσκεται...

Τὸ ἀποτρόπαιο χέρι προ-

χωρεῖ ὀλοένα.

Δὲν μένουν πιά παρὰ ἐλάχιστα ἑκατοστὰ γιὰ νὰ τὸν φτάση...

Τὰ ἀτσαλίνα νύχια τοῦ εἶναι τόσο μακρυά, ποὺ ἓνα ἀπ' αὐτὰ νὰ φτάση στὸ στήθος τοῦ, θὰ τὸν περάσῃ σὰν σπαθὶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη καὶ θὰ τὸν ρίξῃ σὲ μιὰ στιγμὴ νεκρόν!

Ἡ τελευταία ἐλπίδα τοῦ "Ἐλ Ρέϋ εἶναι τὸ μαχαίρι τοῦ.

Στὸ λιγοστὸ φῶς ὅμως ποὺ φτάνει ἀπ' ἔξω στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται, δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ οὔτε ἓνα ἑκατοστὸ ἀκάλυπτο δέρμα πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ ἀποτρόπαιο πόδι...

Ὁλόκληρο, ὡς τὴν ἄκρη τοῦ, εἶναι σκεπασμένο μὲ κάτι ἀστραφτερὲς πλάκες, σὰν ἀτσαλένιες.

Ἀλλὰ οὔτε περισσότερος καιρὸς γιὰ σκέψεις καὶ ὑπολογισμοὺς ὑπάρχει.

Τὸ πόδι ἐκεῖνο ἔχει φτάσει πιά σὲ ἀπόστασι ἐλάχιστων ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ.

Ἐνα δευτερόλεπτο ἀκόμα καὶ τὰ φοβερά νύχια τοῦ τέρατος θὰ δώσουν ὀριστικὸ τέλος στὴ ζωὴ τοῦ λευκοῦ γίγαντα.

Φτερωτὴ περνάει μιὰ τελευταία σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ "Ἐλ Ρέϋ:

«Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδιοῦ τοῦ εἶναι θωρακισμένο! Ἀπὸ κάτω ὅμως μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχῃ αὐτὸς ὁ θώρακας!»

Δὲν προλαβαίνει πιά νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ ἰδῇ.

Στὴν τύχη ἀνεβοκατεβάζει τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ καὶ χτυπάει μ' ὅλη τοῦ τὴ δύναμι ἀπ' τὸ κάτω τοῦ μέρος, τὸ ἀποτρόπαιο πόδι τοῦ προϊστορικοῦ τέρατος.

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ κάθε φαντασία.

Λὲς κι' ἔχει γίνῃ σεισμὸς μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, ποὺ κάνει ὀλόκληρη τὴ γῆ νὰ τρέμῃ ἐκεῖ γύρω...

Ὁ "Ἐλ Ρέϋ μόλις προλαβαίνει νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ μαχαίρι τοῦ βυθίστηκε μέσα στὴ σάρκα τοῦ φρικτοῦ θηρίου.

Ὑστερα τὸ ἐφιαλτικὸ πόδι αὐτοῦ τοῦ τελευταίου ἐξαφανίζεται ἀπὸ μπροστά τοῦ, ἐνῶ μὲ τὴ φόρα ποὺ ἀποτραβιέται, παίρνει μαζί τοῦ κι' ἓνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ τὸν βράχο, ποὺ ὡς τώρα ἔκρυβε τὸν βασιλιὰ τῆς ζούγκλας!

Μὲ φοβερὸ πάταγο κατακυλάει αὐτὸς ὁ βράχος στὴ γῆ καὶ σὲ χιλιάδες κομμάτια.

Ὁ "Ἐλ Ρέϋ ὥστόσο ἔχει μείνει σχεδὸν ἀκάλυπτος, ἀφοῦ τώρα ὁ βράχος ποὺ τὸν προστάτευε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ τέρατος ἔχει καταρρεύσει.

Βλέπει τὸ κολασμένο ὄν νὰ χοροπηδάῃ φοβερά καὶ νὰ σφυρίζῃ μανιασμένο ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ τοῦ προξένησε αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀτσαλένια «ἀγκίθα» ποὺ τοῦ ἔμπηξε στὸ πόδι ὁ ἀσήμαντος ἀντίπαλός τοῦ.

Τινάζει τὸ πόδι τοῦ καὶ τὸ χτυπάει ἐπάνω στὸν βράχο,

για να πέση ή «ἀγκίθα» εκείνη.

Καινούργια κομμάτια του θεώρατου βράχου καταρρέουν.

Ὁ κίνδυνος είναι μεγάλος για τὸν Ἑλ Ρέϋ.

Ἄν μείνη περισσότερο στὸ ἴδιο μέρος, θὰ πολιοποιηθῇ τὸ κορμί του κάτω ἀπὸ τὰ πελώρια βράχια ποὺ χτυπιούνται πέρα - δῶθε ἀπὸ τὴ μανία τοῦ ἐφιαλτικοῦ ὄντος.

Μὰ καὶ νὰ μὴν κινδυνεύει ἄμεσα πάλι θάπρεπε νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο.

Τὸ τέρας μπορεῖ πιά νὰ τὸν βλέπῃ.

Μόλις τοῦ περάσῃ ὁ πρῶτος μεγάλος πόνος καὶ ἡ λύσσα του, θὰ θελήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ ἀμέσως ἐκεῖνο τὸ μηδαιμινὸ πλάσμα ποὺ τόλμησε νὰ τὸ κἀνῇ νὰ πονέσῃ τόσο πολὺ.

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας βλέπει πὼς τὸ τερατῶδες θηρίου εἶναι τόσο ἐξαγριωμένο, ποὺ πιθανὸν νὰ μὴν τὸν δῇ κιόλας ἂν φύγῃ γρήγορα, μέσα στὴν τρομακτικὴ ἔξαψι τοῦ θυμοῦ του.

Δὲν τὸ συλλογιέται πὶο πολὺ.

Μιὰ καὶ διὰ δίνει ἓνα πελώριο πήδημα καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ κατὰ τὴ ζούγκλα, ξέροντας πὼς ἂν προλάβῃ καὶ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ καὶ χωθῇ ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα, τὸ τέρας δὲν θὰ μπορῇ πιά νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ θὰ σωθῇ.

Ἄν ἔχει κἀνῇ ὅμως παρὰ

καμμιὰ πενήνταριά μέτρα μόνο.

Ἐνας καυτὸς ἀέρας φτάνει στ' αὐτιά του τὴν ἴδια στιγμή καὶ καταλαβαίνει πὼς τὸ θηρίο τὸν ἔχει πάρει στὸ κυνήγι καὶ ὁ ἀέρας αὐτὸς εἶναι ἡ φλογισμένη του ἀνάσα.

Στρέφει τὸ κεφάλι του λαφιασμένος.

Ἡ ζούγκλα εἶναι τὸ λιγώτερο τρακόσια μέτρα μακριὰ του καὶ τὸ τέρας δὲν ἀπέχει ἀπ' αὐτὸν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι...

Καὶ ἡ ἀπόστασις αὐτὴ λιγοστεύει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μὲ ἀστοχασίαι ταχύτητα, γιατί σὲ κάθε εἴκοσι βήματα τοῦ Ἑλ Ρέϋ, τὸ ἀπαίσιο τέρας κἀνῇ μονάχα ἓνα καὶ διανύει τὴν ἴδια ἀπόστασι!

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας νοιώθει πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ὀριστικὰ χαμένος.

Καὶ πάλι μ' ἀπελπισία ἡ σκέψις του φτερουγίζει στὸν δίδυμο ἀδερφό του, ποὺ θὰ γίνῃ ἀφοριμὴ νὰ πεθάνῃ κι' ἐκεῖνος ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμή...

Ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ τρέχῃ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, μὲ τὰ νεῦρα τεντωμένα σὲ σημεῖο ποὺ κινδυνεύουν νὰ σπάσουν...

Ἡ τρομακτικὴ του αὐτὴ προσπάθεια, δὲν γίνεται μὲ τὸν σκοπὸ νὰ δοκιμάσῃ νὰ γλυτώσῃ.

Ξέρει πὼς κάτι τέτοιο εἶναι ἀδύνατο.

Εἶναι ὅμως ἔξω ἀπὸ τὸν χαρακτήρα του νὰ καθῇ καὶ

να περιμένει μοιρολατρικά τὸν θάνατό του.

Προτιμάει νὰ ἀγωνιστῇ ὡς τὴν ὑστάτη στιγμή, ἔστω καὶ μάλιστα καὶ νὰ τελειώσῃ ἡ ζωὴ του τὴν ὥρα ποὺ θὰ βρίσκεται στὴν πιὸ δυνατὴ ὑπερέντασι τοῦ ἀγῶνος του...

Καθὼς φτερουγίζει κυριολεκτικὰ ἔτσι ὅμως τρέχει γρηγορώτερα κι' ἀπὸ ἐλάφι, ὁ κύριος τῶν παιρθέντων δασῶν, ἀποχαιρετίζει τὸν ἀέρα τῆς ζούγκλας καὶ τὰ δέντρα, ποὺ μέσα στὴν ἀγωνία τῆς ψυχῆς του, τοῦ φαίνεται πὼς ἔχουν καρφωθῇ σ' ἓνα μέρος πολὺ μακριὰ του καὶ δὲν τὰ πλησιάζει καθόλου μ' ὅλο τὸ τρέξιμό του...

Κάθε χτύπος τῆς καρδιάς του μετράει καὶ τὴ στιγμή τοῦ τέλους...

Σὲ κάθε του βῆμα περιμένει νὰ πέσῃ ἀμείλικτο πάνω του τὸ ἀπσάλινο κι' ἀποτρόπαιο πόδι ἐκείνου τοῦ τρομακτικοῦ τέρατος, νὰ τὸν συντρίψῃ μέσα σ' ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου...

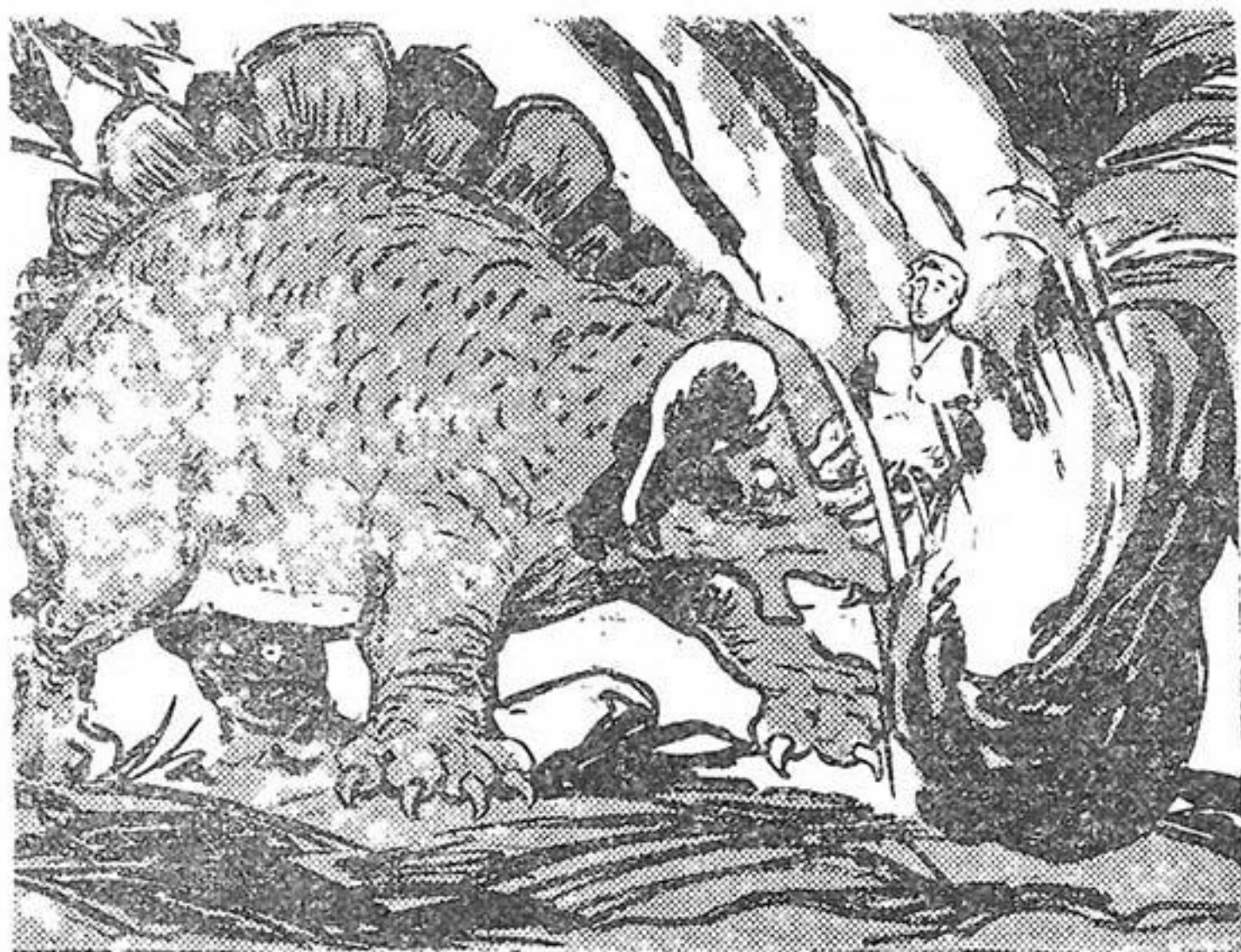
Νὰ τὸν συνθλίψῃ...

Πόσες τέτοιες στιγμὲς περνοῦν;

Πόσα βήματα προλαβαίνει νὰ κίνη ἀκόμα ὁ γιγαντόσωμος "Ελ Ρέϋ;

Ὁ ἴδιος εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ πῇ...

Μόνο ποὺ ἄξαφνια, ἀντὶ νὰ νοιώσῃ πάνω στὴ σάρκα του

Μὲ φοβερὸ πάταγο κατρακυλάει ὁ δράχος...

Είναι φανερό ότι θα τον φτάσει...

τά άτσαλένια άρπάγια του τέρατος, άκούει έναν κολασμένο βρυχηθμό...

Ένα τρομακτικό σφύριγμα...

Η γή τρέμει για μιá ακόμα φορά κάτω από τα πόδια του σαν να γίνεται σεισμός...

Γυρίζει το κεφάλι άθελα προς τα πίσω, μόνο έπειδή τον υποχρεώνει μιá θανάσιμη περιέργεια να το κάνει...

Αυτό που βλέπει τον κάνει να μαρμαρώσει στη θέση που βρίσκεται μέσα σ' ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου..

Να μείνη άφωνος, με το στόμα άνοιχτό και τα μάτια γουρλωμένα, χωρίς να μπορέσει να πιστέψει στην εικόνα που

του παρουσιάζουν...

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ...

ΠΟΙΟΣ άλλος θα μπορούσε να ήταν αυτός, έξω από τον θρυλικό Πάντσο Γιγαντα;

Πρίν να πάμε όμως στο άνεκδιήγητο αυτό πρόσωπο της ιστορίας μας, πρέπει να τον ανακαλύψουμε στη θέση που τον αφήσαμε την περασμένη φορά...

“Α!... Μάλιστα!

Λοιπόν ο φουκαράς ο Πάντσο βρίσκεται λιπόθυμος μέσα στο διαφανές κουβούκλιο

τοῦ Μαύρου Πουλιού, τοῦ ἐκ-
πληκτικοῦ δηλαδή ἡλεκτροκί-
νητου ἐλικόπτερου τοῦ Ζορρό
τῆς Ζούγκλας.

«Βρίσκεται στὸ Μαύρο Που-
λί» ὅμως, εἶναι μονάχα μιὰ
κουβέντα...

Γιατὶ ὁ ἀτυχὴς Πάντσο ἔ-
χει σταματήσει μέσα στὴ μέ-
ση τῆς παρθένας Ζούγκλας
καὶ τοῦ ἔχει τελειώσει ἡ καύ-
σιμη ὕλη ποὺ χρειάζεται ἡ ἡ-
λεκτρικὴ μηχανὴ τοῦ σκάφους
γιὰ νὰ πάρη μπρὸς καὶ εἶναι
ἐπὶ πλέον καὶ περικυκλωμέ-
νος ἀπὸ τὰ φρικτώτερα θηρία
ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτὴν τὴν
περιοχὴ καὶ ἔχουν σκαρφαλώ-
σει κιόλας ὅλ' αὐτὰ πάνω
στὸ ἐλικόπτερό του, περιμέ-
νοντάς τον νὰ ξυπνήσῃ γιὰ
νὰ τόν... φᾶνε!

Περιμένοντας δέ, τὰ ἀπαί-
σια αὐτὰ ζωντανά, δὲν κάθον-
ται τουλάχιστον ἡσυχά, πα-
ρὰ κάνουν ἕναν σαιματὰ ἄνευ
προηγούμενου!

Οὐρλιάζουν, σφυρίζουν,
μουγγρίζουν, οἱ κροκόδειλοι
χτυπᾶνε τὶς πελώριες, κοκκα-
λένιες οὐρὲς τους πάνω στὰ
μέταλλα τοῦ σκάφους, τὰ
πεινασμένα τζάγκουαρ προσ-
παθοῦν μὲ τὰ δόντια τους νὰ
ξεκολλήσουν τὰ ἐξαρτήματα
ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξωτερι-
κὴ πλευρὰ τοῦ σκάφους καὶ
πολλὰ ἄλλα τέτοια.

Και μὲ τὰ φορὰ λοιπὸν ὁ
Πάντσο Γίγαινας, ἐνοχλημέ-
νος κατὰ τὰ φαινόμενα καὶ ἀ-
πὸ τὴ δαιμονισμένη φασαρία
ποὺ γίνεται, ἀνοίγει τὰ ματά-
κια του νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι θὰ
τὸ ἔκανε ἂν βρισκόταν σ' ἑ-

να μέρος μὲ μεγάλη ἡσυχία.

Τὰ ἀνοίγει καὶ φυσικά, ἡ
πρῶτη δουλειὰ ποὺ κάνει μ'
αὐτά, εἶναι νὰ κυττάξῃ ἕναν
γύρο ἀπὸ τὸ διαφανὲς κου-
βούκλιο τοῦ Μαύρου Που-
λιού.

Ἡ κυκλικὴ αὐτὴ ματιὰ τοῦ
εἶναι ὑπεραρκετὴ γιὰ νὰ κα-
τατοπιστῇ μὲ τὴν κατάστα-
σιν ὅπως ἔχει διαμορφωθῇ.

Ὁ Πάντσο δηλαδή, ποὺ φη-
μίζεται γιὰ τὴ δειλία του, ὅ-
πως ἄλλοι ἀντίθετα φημί-
ζονται γιὰ τὴν παλληκαριά
τους, ἀντιλαμβάνεται πὼς τὸ
μισὸ τουλάχιστον ζωϊκὸ βασί-
λειο τῆς Ζούγκλας περιμένει
αὐτὸν μὲ... ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
γιὰ νὰ ξυπνήσῃ!

Δὲν τοῦ χρειάζεται καὶ πε-
ρισσότερο γιὰ νὰ βγάλῃ ἕναν
ἀνάστεναγμό, νὰ γείρῃ πάλι
στὴ θέσιν ποὺ βρισκόταν μὲ
κλειστὰ τὰ μάτια καὶ νὰ... ξα-
ναλιποθυμίσῃ!

Ἀπελπισμένοι οἱ κροκόδει-
λοι ὑπερδεύουν τὶς οὐρὲς τους
καὶ τραβιῶνται ποίος θὰ πε-
τάξῃ τὸν ἄλλον πάνω ἀπὸ τὸ
σκάφος, γιὰ νὰ περάσουν ἔ-
τσι μὲ παιχνίδια τὴν ὥρην
τους, ὅσο νὰ συνέλθῃ πάλι ἐ-
κεῖνο τὸ περίεργο ὄν ποὺ βρί-
σκεται μέσα στὸ ἀόρατο κου-
τὶ καὶ ποὺ τὸ καταλαβαίνουν
ἀπὸ τὸ ἐνστικτό τους ὅτι θὰ
εἶναι πολὺ ὀρεκτικὸς μεζές,
παρ' ὅλα τὰ κόκκαλά του.

Ἐνα τζάγκουαρ δαγκώνει
τὸ διπλανό του στ' αὐτὸ κι'
ἐκεῖνο ἀγριεύει, γιατί μ' ὅλο
ποὺ τὸ πρῶτο ἤθελε ἀπλῶς
ν' ἀστειευθῇ, τοῦμεινε τὸ αὐ-
τὸ τοῦ ἄλλουνοῦ στὸ στόμα!

Ἀρχινάει λοιπὸν ἕνας καυγὰς ποὺ δὲν εἶχε ξαναγίνει ἀνάμεσα σὲ τζάγκουαρ στὴν ἱστορία.

Κουτροβαλιάζονται ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ διαφανὲς κουβούκλιο κάτω στὰ χορτάρια καὶ συνεχίζουν ἐκεῖ πέρα τὴ φαγομάρα τους καὶ ἀπάνω στὸν καυγὰ ἀρπάζει τὸ ἕνα τζάγκουαρ τὸ κομιμάτι τοῦ αὐτιοῦ ποὺ τοῦ εἶχε κόψει τὸ ἄλλο καὶ τὸ τρώει αὐτό!

Σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο γίνεται τόσο διαβολεμένο παινδαμόνιο, ποὺ ὁ κακομοίρης ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνεχίσῃ τὴ λιποθυμία του καί... ξαναξυπνάει.

Γουρλώνει τὰ ματάκια του σὰν φλυτζανάκια τοῦ καφέ σὲ μέγεθος.

— Πῶς καὶ δὲν μέ... κολάτισσανε ἀκόμα; ἀναρωτιέται καὶ μὲ τὸ δίκιο του, κυττάζοντας ἄλλο αὐτὸ τὸ θηριομάτι ποὺ εἶναι μαζεμένο γύρω του.

Γότε ὅμως μονάχα παρατηρεῖ γιὰ πρώτη φορὰ πῶς εἶναι μέσα στὸ διαφανὲς ἀλλὰ ἄθραυστο κουβούκλιο τοῦ ἐλικοπτερου τοῦ ἀφεντικοῦ του Ζορρό τῆς Ζούγκλας, καταλαβαίνοντας ὅτι, ἐπομένως, βρίσκεται σὲ πλήρη ἀσφάλεια, ὅσο τουλάχιστον δὲν ξεμυτάει ἀπὸ κεῖ μέσα...

Καὶ τότε πάλι, πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐπίκαιρο σημεῖο, θυμάται τὸν λόγο ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ κατεβάσῃ τὸ Μαῦρο Πουλὶ μέσα στὴ Ζούγκλα καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ὅτι τὸ ρολοῖ τῆς καύσιμης ὕλης

ἔδειξε πῶς ἡ τελευταία αὐτὴ εἶχε σωθῇ!

Λοιπὸν αὐτὸ δὲν φαίνεται νὰ στενοχωρῇ καθόλου τὸν... ἀερόλυκο τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Μιὰ καὶ δυὸ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ μὲ γρήγορες κινήσεις —ἐπειδὴ καὶ μόνος του καταλαβαίνει ὅτι κινδυνεύει νὰ λιποθυμίσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, μόνον καὶ μόνον ποὺ βλέπει ὅλα ἐκεῖνα τὰ τέρατα νὰ τὸν κυκλώνουν ἀπὸ παντοῦ σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὴ μηχανή.

Μὲ πεπειραμένα καὶ γοργὰ δάχτυλα ὁ ἀρχιμηχανικός τοῦ Ζορρό, ἀποσυνδέει τὴν ἄδεια πιὰ φιάλη τῆς συμπετυκνωμένης καύσιμης ὕλης καὶ τὴν ἀφήνει παρὰμερα.

Ὑστερα ἀνοίγει ἕνα κιβώτιο ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ δεύτερου πιλότου.

Ἀπὸ μέσα βγάζει μιὰ δευτέρη ἴδια φιάλη, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὴν προηγούμενη μόνον στὸ ὅτι αὐτὴ εἶναι γεμάτη.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας τὴν τοποθετεῖ χωρὶς καθυστέρησι καὶ δοκιμάζει τοὺς διακόπτες.

Τὰ κόκκινα προειδοποιητικὰ φωτάκια ἀνάβουν.

Ἡ μηχανὴ εἶναι ἑτοιμὴ νὰ πάρῃ μπρός...

Τὸ ὑπέροχο Μαῦρο Πουλὶ δὲν περιμένει παρὰ μόνον τὸν κατάλληλο χειρισμὸ τοῦ πιλότου τοῦ γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ πετάξῃ χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβον στὸν οὐρανό...

Τὸ τέρας ἔχει ἀρπάξει τὸ σκάφος μέ τ' ἀτσαλένια του νύχια!

Ὁ Πάντσο ἐτοιμάζεται κι-όλας νὰ τὸ ἀπογειώσῃ ἀλλὰ τὸ χέρι του σταματᾷ.

Ἡ καρδιά του δὲν τοῦ πηγαίνει νὰ κίνη τέτοιο πράγμα, γιατί εἶναι πάρα πολὺ εὐαίσθητος.

Ἄν ξεκινήσῃ τώρα, ὅλα τὰ θηρία ποὺ εἶναι σκιαρφαλωμένα ἐπάνω στὸ σκάφος, θὰ βρεθοῦν μαζί μ' αὐτὸ ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ ὕστερα, καθὼς θὰ ἀρχίσῃ νὰ φεύγῃ μὲ ταχύτητα, θὰ γκρεμοτσακιστοῦν ἀπὸ μεγάλο ὕψος καὶ θὰ γίνουν κομμάτια.

Μπορεῖ τὰ θηρία νὰ εἶχαν ἀνέβει πάνω στὸ Μαῦρο Πουλί μὲ σκοπὸ νὰ τὸν καταβροχθίσουν.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἐξετάζει ὁ ἱπποτικώτατος Πάντσο Γίγαντας.

Εκεῖνος λυπᾶται τὰ θηρία δὲν θέλει νὰ τὰ σκοτώσῃ μὲ τέτοιον σκληρὸ τρόπο καὶ γι' αὐτὸ βάζει τὸ κεφάλι του κάτω νὰ βρῇ τὴ λύσι γι' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίστασι.

Καὶ δὲν ἀργεῖ, γιὰ τὸν λόγο ὅτι καὶ ἡ λύσις εἶναι ἀπλούστατη.

Γυρίζει ἓναν μοχλὸ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ πραγματικὰ σκάφους, ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ θερμαίνεται σὰν νᾶναι ψηστιέρα!

Τὸ τελειώτατο σκάφος ἔχει αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς θερμάνσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ του, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ βρεθῇ σὲ μιὰ φοβερὴ παγωνιά ἢ σὲ ἐξαιρετικὰ ψυχρὰ κλίματα, ὅπου θὰ κινδυνεύει ἀπὸ τὴν ψύξι νὰ πάθῃ ζημιές.

Στὴν παίρουμε περιστάσι ὅμως ἡ ζέστη χρησιμεύει μόνο γιὰ νὰ διώξη τοὺς ἀνεπιθύμητους ἐπισκέπτες.

Τὰ ἄγρια θηρία νοιώθοντας νὰ φλογίζονται ἄξαφνα ἀπὸ κάτω τὰ πόδια τους, ἀρχίζουν νὰ πηδᾶνε ἀπὸ κεῖ πάνω τρομοκρατημένα καὶ σὲ δευτεράλεπτα ἔχουν ἐξαφανιστῇ μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ξεκαρδίζεται στὰ γέλια μὲ τὸ θέαμα.

Καιμαρώνει γιὰ λίγες στιγμές τὸ θέαμα τῶν τρομαγμένων θηρίων ποὺ ἐξαφανίζονται πίσω ἀπὸ τὴ θλάστησι μὲ ἄγρια ξεφωνητὰ καὶ οὐρλιαχτὰ καὶ εἶναι τρομερὰ περήφανος γιὰ τὸ κατόρθωμά του — καὶ δικαίως αὐτὴ τὴ φορά, ὠφείλομε νὰ ἀμολογήσωμε...

Ὑστερα ξαναγυρίζει στὴ θέσι του.

Στρέφει τὸν μοχλὸ ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχε κάνει τὴν πρώτη φορά καὶ ἡ θέριμανσις τοῦ σκάφους σταματᾷ.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Πάντσο βάζει μπρὸς στὰ γρήγορα καὶ τὸ ἐλικόπτερο ὑψώνεται ἄθροισαν νὰ μὴν εἶναι πραγματικὸ ἐλικόπτερο παρά... ὀφθαλμαπάτη, πάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη ζούγκλα.

Καὶ μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή γιὰ πρώτη φορά ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο Γίγαντας κάνει τὸν κόπο νὰ βάλῃ τὸ κεφάλι του κάτω καὶ νὰ συλλογιστῇ γιὰ ποιὸν λόγο βρίσκεται αὐτὸς μέσα στὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό καὶ γιὰ ποιὸν λόγο τὸ

—Τί βλακεία! Ἀντὶ ν' ἀνοίξω ταχύτητα, ἀνοιξα τό... ντὶ· ντὶ - τί!

έλικόπτερο βρίσκεται μέσα στη ζούγκλα...

Θυμάται με δυο κουβέντες τον "Ελ Ρέϋ και το φρούτο της.. γενναιότητος, που τόσο μεγάλο μεράκι του έχει καθήσει να το κάνει... κοιμπόστα!

— Νά!, λέει μόνος του για να δικαιολογήσει την επιμονή του. "Αν τώρα είχα βάλει μια κουταλίτσα μόνο στο στόμα μου, δεν θα λιποθυμούσα και δεν θα πάθαινα τέτοιο ρεζίλικι μπροστά σε τόσα θηρία της ζούγκλας!

Κατόπιν αυτού του έξωφρενικού συλλογισμού, αποφασίζει να εξακολουθήσει την προσπάθειά του για την ανάκαμψη του "Ελ Ρέϋ.

— Τώρα φάγαμε τον γάϊ-δαιρο και θ' αφήσουμε την ούρα; μουρμουρίζει άλλη μια φορά μιάς' απ' τα δόντια του ο έκπληκτικός νάνος. Καλά ήτανε να μην αφήνα το σπιτάκι μου για καινούργιες περιπέτειες, όπου παραλίγο ν' αποδειχτή ότι δεν έχω άδικο εγώ να φοβάμαι... που και που!... Μια που έφτασα ως εδώ, δεν αξίζει να γυρίσω πίσω άπρακτος!... Ο "Ελ Ρέϋ ο μαντράχαλος, όσο γρήγορα κι' αν τρέχει, πάω το κεφάλι μου στοίχημα πως δεν μπορεί να φτάσει αυτό το μηχανήμα!... Επομένως θα τον φτάσω!... θυμάμαι κιόλας πως πήγε προς τα εκεί, που είναι κι' αυτό κάτι!...

Μ' αυτά τα τελευταία λόγια βάζει πλώρη στο Μαύρο Πουλί προς τα δυτικά ακριβώς και ύστερα άφού τελειώ

νει μ' αυτό κάθεται και ξύνει το κεφάλι του.

— Μά πήγε από κει; λέει πάλι μονάχος του. "Εκείνο που δεν μπορώ να θυμηθώ με απόλυτη σιγουριά, είναι αν πήγε ακριβώς από κει που πάω κι' εγώ τώρα ή... έντελώς αντίθετα!...

Απομένει ξανά σκεπτικός μετά απ' αυτό το τελευταίο έξωφρενικό του.

Τελικά ανασηκώνει τους ώμους του.

— Δεν βαρύνει!, λέει άδικο άφορα. Μά κι' αντίθετα ακόμα να πήγε, δεν υποτίθεται πως θα τραβάη όλο στα ίσια. Δεν είναι... τράμ για να τρέχει πάνω σε γραμμές!... Έτσι και πιάρη στροφή, πάλι θα τρακάρουμε!...

Και με τον σουπερ —αίσιόδοξο αυτόν συλλογισμό, ο άνεκδιήγητος νάνος συνεχίζει αυτό το ακαταλόγιστο ταξίδι προς το άγνωστο.

Επειδή όμως τους χαζούς...τους βοηθάει ή τύχη, πηγαίνει κατά σύμπτωσιν έντελώς, προς τη σωστή διεύθυνσι για να φτάσει στη Χαιμένη Γή, το μέρος δηλαδή που βρίσκονται αυτή τη στιγμή πολλά από τα κύρια πρόσωπα της ιστορίας μας, όπως ο γιγαντόσωμος βασιλιάς της ζούγκλας ο "Ελ Ρέϋ, ο διοικητής της αστυνομίας του Μανάους σερνιόρ Γκονζάλες, ο πρώτος διευθυντής της Μάριο Παρέθ, όλη ή αστυνομική δύναμις του "Ελ Χόκλο καί... άλλοι πολλοί!...

Και έφ' όσον πηγαίνει σω-

στά ο καυμένος ο Πάντσο Γίγαντας, δὲν ἀργεῖ καὶ νὰ φτάσῃ, ὅπως εἶναι φυσικό.

Τὴν ἀπόστασι πού ὁ Ἑλ Ρέϋ χρειάστηκε μερικὲς ὥρες γιὰ νὰ τὴν διανύσῃ καὶ ὁ Γκον ζάλες μὲ τὸ ἀπόσπασμά του τὶς διπλάσιες, τὸ Μαύρο Πουλί γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ δὲν χρειάζεται παραπάνω ἀπὸ πέντε λεπτά!

Καὶ τότε...

Τάτε ὁ Πάντσο Γίγαντας ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἐκπλήξεως καὶ τὰ ματάκια του γουιρλώνουν καὶ γίνονται ἄλλα τόσα.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀκριβῶς ὁ ἀναγνώστης τῆς αἰτίας πού προκάλεσε τόσο μεγάλη ἐκπληξι τοῦ νάνου, πρέπει νὰ πρῶμε πὼς ὁ Πάντσο παθαίνει ἱλιγγό στά μεγάλα ὕψη καὶ ἐπομένως τὸ ἐλικόπτερο κάτω ἀπὸ τοὺς ἐπιδέξιους χειρισμούς του, πετοῦσε σὲ πολὺ χαμηλὸ ὕψος.

Μόλις πού ἡ κοιλιά του περιούσε καιμιὰ δεκαεὶα μέτρα παραπάνω ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν ψηλότερων, αἰωνόβιων δέντρων...

Φυσικὰ λοιπόν, ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα πού ἐναέριου ταξιδιού του, τὰ σύννεφα βρίσκονταν στὴ θέσι τους πάνω στὸν οὐρανὸ καὶ πολὺ ψηλότερα βέβαια, ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸ ἐλικόπτερό του.

Νὰ ὅμως, πού ἄξαφνα τὰ εἶδε ἀπλωμένα κάτω ἀπ' τοὶ πόδια του!

Αὐτὸ τὸ πράγμα εἶναι κάτι πού θὰ παραξένευε ὅχι μόνο τὸν ἀνεκδιήγητο Πάντσο

Γίγαντα ἀλλὰ καὶ τὸν καθένα.

Μόνο πού ἂν συνέβαινε σ' ἐσᾶς ἢ σ' ἐμένα, θὰ σηκώναμε ἀμέσως τὰ κεφάλια μας καὶ θὰ βλέπαμε ὅτι ὑπάρχουν καὶ τὰ ἄλλα σύννεφα πάνω στὸν οὐρανὸ καὶ ἐπομένως ἐκεῖνα πού βρίσκονται κάτω, θὰ ὑπάρχῃ κάποιος ἰδιαιτέρως καὶ ἴσως καὶ παράξενος λόγος γιὰ νὰ εἶν' ἐκεῖ...

Ὁ Πάντσο ὅμως μὲ τὴν παροιμιώδη κουταιμάρρα του, θεωρεῖ περιττὸ νὰ κἀνῃ τέτοιου εἴδους ἐξέτασι.

Γι' αὐτόν, ἀφοῦ τὰ σύννεφα ἔχουν φτάσει ἐκεῖ κάτω, αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι χωρὶς νὰ τὸ πύρρη εἶδῃσι πέταξε τόσο ψηλά, πού τὰ ξεπέρασε κατὰ πολὺ σὲ ὕψος.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ χαμηλώσῃ στά γρήγορα τὸ Μαύρο Πουλί, ὥστε νὰ βρεθῇ καὶ πάλι κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ κοντήτερα στὴ γῆ, γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύῃ νὰ πάθῃ ἀπὸ τὸν ἱλιγγό.

Δὲν χάνει καιρό.

Τὸ χέρι του κατεβάζει τὸ «τ'τίκ» πού κρατᾷ καὶ τὸ ὑπέροχο ἀθόρυβο σκάφος παίρνει βουτὰ στὸ κενό.

Ἡ ἀπόστασις πού τὸ χωρίζει ἀπὸ τὰ... κάτω σύννεφα, δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη.

Ὅπως μάλιστα ὁ νάνος ἔχει δώσει σχεδὸν κάθετὴ κλίσι στὸ ἐλικόπτερο, ἐκεῖνο δὲν κόπτεται παραπάνω ἀπὸ τρεῖς μὲ τέσσερα δευτερόλεπτα νὰ χωθῇ μέσα στά ἀτέλειωτα λευκὰ σύννεφα.

Τώρα εἶναι πρὶν δὲν βλέπει

πιά τίποτ' άλλο από αλόασπρους άχινούς να αιώρουνται δεξιά, άριστερά, κάτω κι' άπάνω του.

Και τὸ Μαύρο Πουλί έξακολουθεί πάντα να κατεβαίνει όλοένα.

Ο νάνος που δεν θέλει και πολλά πράγματα για να τρομάξει μέχρι λιποθυμίας, έχει και τούτη τή φορά φτάσει πόσα πολύ κοντά σ' αυτήν.

Η πρόθεσίς του μάλιστα να λιποθυμίση γίνεται όλοένα και πιο επίμονη, καθώς τὰ σύννεφα μέσα στα όποια βοίσκεται δεν λένε να τελειώσουν.

Για να καταλάβη ο άναγνώστης τί ακριβώς συμβαίνει, πρέπει να σημειωθή έδώ ότι τὰ μυστηριώδη αυτά σύννεφα, είναι εκείνα που σκεπάζουν τήν Χαμένη Γή!

Από έναν παράξενο φυσικό νόμο, μένουν για πάντα άκίνητα, πάνω από τήν άγνωστη χώρα που βρίσκεται σε μεγάλο βάθος και ακριβώς αυτός είναι ο λόγος που κανείς ποτέ δεν μπορεί να τήν άνακαλύψει, αφού τὰ άτέλειωτα σύννεφα δεν φεύγουν ποτέ από πάνω της για να άποκαλυφθή.

Ο Πάντσο δεν μπορεί να ύποψιαστή ποτέ τήν τρομερή αλήθεια, πώς δηλαδή τούτη τή στιγμή είναι ο πρώτος «γνήσιος» έξερευνητής που άνακαλύπτει αυτή τή μυθική χώρα...

Κι' ακόμα κι' όταν κατεβαίνει πια από τὰ αιώνια σύννεφά της, πάλι δεν βλέπει με τον

νού του πώς είναι δυνατόν αυτή ή χώρα να είναι όντως μυθική και να έχουν παιδευτή έξερευνητές και έξερέυνητες για χρόνια αλόκληρα, χωρίς να μπορούν να τήν άνακαλύψουν!

Απλούστατα είναι βέβαιος πώς επί τέλους ξαινακατέθηκε κοντά στην επίφάνεια τής γής, που λίγο έλειψε να τήν άφήση άριστικά εκεί πάνω που έφτασε.

Αλλά κι' ακόμα δεν είναι εύχαριστημένος από τὸ ύψος που βρίσκεται και κρατάει πατημένο τέριμα τὸ «στίκ» του Μαύρου Πουλίου, με άποτέλεσμα αυτό τὸ τελευταίο να κατεβαίνει συνεχώς, πλησιάζοντας τή γή τής παράξενης, χαμένης πεδιάδας...

Και ή γή αυτή, έτσι που κρατάει τὸ τιμόνι του έλικόπτερου ο άνεκδιήγητος νάνος, έρχεται με τρομακτική ταχύτητα καταπάνω του έτσι που λές πώς από στιγμή σε στιγμή θα συντριβή.

Μα ο Πάντσο Γίγαντας καμμιά όρεξι δεν έχει να γίνη κομμάτια κάτω στο έδαφος, αφού μάλιστα ότι έχει κάνει, τὸ έχει κάνει ακριβώς για να μὴν κινδυνεύη να πέση από ψηλά.

Σταθεροποιεί λοιπόν τὸ έλικόπτερο σ' ένα λογικό ύψος, που όταν είναι γι' αυτόν «λογικό», θά ήταν πολύ χαμηλό για όποιονδήποτε άλλον πιλότο.

Φέρνει τὸ «στίκ» σε όριζόντια θέση και κυττάζει αλόγυρα κάτω από τὰ πρόδια του,

για να κατατοπιστή σχετικὰ μὲ τὸ καινούργιο μέρος ποὺ ἔχει βρεθῇ.

Ὅσο κι' ἂν κυττάζῃ δέ, τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμηθῇ πὼς μπορεῖ νάχη ξαναδῇ κι' εἰλλη φορὰ αὐτὸ τὸ μέρος.

Τὰ γουρλωμένα ματάκια του, τοῦ κίρκου προσπαθοῦν ν' ἀναγνωρίσουν τὴν παραιμικρότερη λεπτομέρεια.

Κι' ἄξαφνα βλέπει κάτι σ' ἓνα σημεῖο τῆς πεδιάδας ποὺ βρίσκεται λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο, παρθένο δάσος...

Εἶναι κάτι παράξενο...

Σὰν ἓνα πελώριο ζῶο, ποὺ δὲν ἔχει ξαναδῇ οὔτε σὰν αὐτὸ ἄμοιο, νὰ τρέχῃ πάνω στὸν φλοῖο τῆς γῆς, κυνηγώντας ἓνα ἄλλο παλὺ μικρότερο, ποὺ μόλις διακρίνεται.

Καταπερίεργος ὁ Πάντσο Γίγαντας παίρνει ἓνα ζευγάρι ἰσχυρὰ κυάλια ἀνοίγοντας ἓνα σιμῆρι καὶ κρατώντας μὲ τὸ ἓνα του χέρι τὸ «σπίκ» τῆς ὁδηγήσεως, μὲ τὸ ἄλλο τὰ στήνει στὰ μᾶτια του καὶ κυττάζει πάλι κάτω.

Ἀπὸ ἀφηρημάδα ὅμως τὰ βάζει ἀνάποδα στὰ μᾶτια του ὁ ἀνεκδιήγητος νάνος.

Ἀντὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ κυάλια νὰ τοῦ φέρουν π' ὀκοντὰ τὰ ἀντικείμενα, τοῦ τὰ ἀπομακρύνουν πολὺ περισσότερο, ὅπως εἶναι φυσικὸ μὲ τὸ λῶθος ποὺ ἔχει κάνει.

— Για βάλτε μὲ νοῦ σου!, μουρμουρίζει μονόχως του παρξενεμένος. Παλὺ γελάστηκα! Παρὰ εἶμαι ψηλὰ ἀκόμα!...

Καὶ τὸ χέρι του ποὺ κρα-

τᾶει τὸ «σπίκ» τὸ χαμηλώνει ἀκόμα μιὰ φορὰ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο κρατᾶει πάντοτε τὰ κυάλια στὰ μᾶτια, γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ περίεργο ζῶο ποὺ τοῦ κίνησε τὴν προσοχὴ καὶ ποὺ τώρα τὸ βλέπει πολὺ μικρότερο, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ γιατί.

Καταλαβαίνει ὁ καθένας πὼς μὲ τὴ βλακεία ποὺ ἔχει κάνει ὁ Πάντσο Γίγαντας, πηγαίνει φερὶ - φερὶ γιὰ νὰ τσακιστῇ κι' αὐτὸς καὶ τὸ ἐλλικόπτερο μαζί του, στὴ γῆ.

Ἐνῶ δηλαδὴ μὲ τ' ἀναποδογυρισμένα κυάλια του βλέπει πὼς αὐτὴ ἡ τελευταία ἀπέχει ἀκόμα τουλάχιστον καὶ μιὰ ἐκατοστὴ μέτρα κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, ἐκείνη εἶναι ζήτημα ἂν εἶναι δέκα μὲ δεκαπέντε.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔχει δῆ μὲ γυμνὸ μάτι ὁ νάνος ἀπὸ τόσο ψηλὰ, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ τέρας τῆς κολλάσεως ποὺ κυνηγάει τὸν "Ἐλ Ρέϋ!

Καὶ καθὼς ὁ Πάντσο Γίγαντας τὸ ἔχει πλησιάσει ἐπικίνδυνα χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, ἀκούει ἄξαφνα τὰ ἀπαίσια μουγγρητά του.

Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ κατατρομάξῃ καὶ νὰ βγάλῃ τὰ κυάλια ἀπὸ τὰ μᾶτια του.

Αὐτὸ ποὺ βλέπει τὸν κάνει νὰ παραλύσῃ ἐλόκληρος ἀπὸ τὴν τρομὴν του.

Τὸ ἀποτρόπαιο τέρας ποὺ πλησιάζει πρὸς ἐπικίνδυνα τὸν "Ἐλ Ρέϋ γιὰ νὰ τὸν ξεσχίσῃ, εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι

μπορεί να ανθέξη ή καρδιά του κακομοίρη του Πάντσο Γίγαντα.

Πάει να φωνάξει αλλά ή φωνή έχει παγώσει μέσα στο βάθος του λαιυγγιού του.

Μηχανικά —το μόνο που καταφέρνει να κάνει κι' αυτό περισσότερο από ένστικτο— προσπαθεί να σταματήσει την κατάρρασι του σκάφους και καταφέρνει πραγματικά να ισιώσει το «στίκ» που κρατάει πάντοτε.

Ύστερα —επίσης μηχανικά— προσπαθεί να το αναστηκώσει πάλι προς τα επάνω, για να απομακρυνθώ από αυτό το φοβερό πλάσμα...

Τούτη τη φορά όμως δεν τα καταφέρνει...

Μ' όλο που το «στίκ» υψώνεται, εξακολουθεί το Μαύρο Πουλί να μένει ακίνητο στη θέση του, μὴν υπακούοντας στον αυθόρμητο χειρισμό του πιλότου του.

Ο λόγος που το σκάφος δεν ανυψώνεται, είναι πολύ τρομερότερος απ' αυτό το ίδιο το γεγονός...

Το κολασμένο τέρας, έχει αρπάξει με τα άτσαλένια νύχια του το σκάφος του Ζορρό, από τα σίδερα των τροχών του και ή δύναμής του είναι τόσο τρομακτική και υπερφυσική, που το κρατάει αίχμαλωτισμένο ολόκληρο μὴν αφύμοντάς το να υψωθεί προς τον οὐρανό...

Μαύρος τρόμος πλημμυρίζει την καρδιά του κακομοίρη του νάνου, μόλις βλέπει το τεράστιο πρόδι του τέρατος,

να κρατάει σαν παιχνιδάκι μια τέτοια ισχυρή μηχανή σαν του Μαύρου Πουλίου και να μὴν τὸ αφήσει να πετάξει...

Τὸ μυαλό του είναι αδύνατον να χωρέσει κάτι τέτοιο...

Και περιττό είναι σ' αυτό το σημείο, να προσθέσουμε ὅτι ἐκεῖνο που ἔχει δὴ ὁ μεγαλόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας ὁ "Ελ Ρέϋ και που τὸν ἔκανε να γυρίσει πρὸς τὰ πίσω και να μείνει ἄφωνος και μαρμαρωμένος σαν ἄγαλμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, εἶναι ἀκριβῶς αὐτό, δηλαδή τὸ κολασμένο τέρας τῆς κολάσεως, που κρατᾶ μέσα στὰ ἐφιαλτικά του ἀρπάγια αἰχμάλωτο τὸ Μαύρο Πουλί, μὲ πιλότο τὸν ἀνεκδιήγητο Πάντσο Γίγαντα.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΤΟ ΜΥΑΛΟ του καυμένου του Περέθ, κιάπως αρχίζει να δουλεύει, καθώς ὁ ἰδιοκτήτης του αρχίζει κι' αὐτὸς να συνέρχεται ἀπὸ τὴν παράξενη λιποθυμία του που ἔμοιραιζε με τὸν θάνατο...

Μηχανικά κουνάει τὰ χέρια του πέρα - δῶθε...

Ψάχνει ὑπὸ τὴν ἐπίρρεια ἀκόμα τοῦ ὕπνου του, ν' ἀνακαλύψει τὰ κολασμένα ἐκεῖνα, ἀτέλειωτα φύλλα, που τὸν εἶχαν πνίξει ἀπὸ ποντοῦ και δὲν τὸν ἄφιναν να προχωρήσει, τὴν ὥρα που τὸ μυαλό του σταματοῦσε και ή καρδιά του πήγαινε να σπάσει ἀπὸ τὸν βαρὺ και παράξενο ἄερα, πρὶν

τελικὰ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του...

Μὰ δὲν ὑπάρχουν πιά φύλλα ὁλόγυρά του...

Τὰ χέρια του δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κινήσῃ ἐλεύθερα καὶ καθὼς προσπαθεῖ νὰ τὸ πετύχῃ, ἀκούει κάτι μεταλλικοὺς ἤχους ποὺ τὸν τροιμάζουν.

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος ἀλαφιασμένος ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Ὁχι, δὲν βρίσκεται πιά μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἐφιαλτικὴ ζούγκλα ἀπὸ τὰ πελώρια, παράξενα φύλλα ποὺ πήγαιναν νὰ τὸν πνίξουν...

Βρίσκεται ἄμως σ' ἓνα μέρος ποὺ εἶναι ἐπίσης παράξενο καὶ ἐπίσης κολλισμένο!

Βρίσκεται στὸ βάθος μιᾶς σπηλιάς καὶ τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του εἶναι καρφωμένα ἀπὸ τοὺς βράχινους τοίχους τῆς μὲ χοντρές σιδερένιες ἀλυσίδες!...

Καὶ ὁ δυστυχὴς ὁ Περὲθ βλέπει πὼς δὲν εἶναι μόνος του μέσα στὴν ἀπέραντη αὐτὴ σπηλιά, ποὺ φωτίζεται ἀπὸ ἓνα ἐξώκοσμο καὶ ἀλλόκοτο φῶς...

Πλάϊ του εἶναι δεμένος μὲ ἀλυσίδες ἴδιες σὰν τὶς δικές του, ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος, ποὺ τὸ πρόσωπό του φωτίζεται μυστηριακὰ ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο φῶς τῆς σπηλιάς ἀλλὰ ποὺ ὁ Περὲθ δὲν θυμάται νὰ τὸ ἔχῃ ξαναδῇ ποτέ του...

Πλάϊ καὶ σ' αὐτὸν εἶναι δεμένος ἄλλος...

Καὶ πιὸ δίπλα εἶναι κι' ἄλ-

λος, ὕπερα κι' ἄλλος... κι' ἄλλος...

Ὁλόκληρη ἡ σπηλιὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἄνθρωπους, ἀλυσσοδεμένους, ποὺ ὁ Περὲθ σιγὰ - σιγὰ, καθὼς ξανάρχεται ὁλόένα καὶ περισσότερο στὸν ἑαυτό του, παραιτηρεῖ πὼς εἶναι γυμνοὶ ἀπὸ τὴ μέση κι' ἐπάνω καὶ πὼς φοροῦν μονάχα τὰ παντελόνια τους, ποὺ εἶναι καὶ τὰ παντελόνια τῆς ἀστυνομικῆς τους στολῆς!...

Ναί... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό!...

Οἱ ἀλυσσοδεμένοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, εἶναι οἱ ἀστυφύλακες τοῦ "Εἰλ Χόκλο!"

Εἶναι οἱ ἄνδρες τοῦ ἀποσπάσμάτος του!...

Οἱ ἄνδρες τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ σενιὰρ Γκονζάλες!...

Γιὰ πρώτη φορὰ εἶναι ποὺ ἔχει ἔρθῃ αὐτὸς ὁ τελευταῖος στὸ μυαλὸ τοῦ Περὲθ ἀπὸ τὴ σπιγμὴ ποὺ ἀρχισε νὰ συνέρχεται.

Θυμὸς ἀνεβαίνει μονομιᾶς στὴν καρδιά του καὶ οἱ γροθιές του σφίγγονται μανιασμένα.

Ψάχνει μὲ τὸ βλέμμα νὰ ἀνακαλύψῃ μέσα στὴν ὑποχθόνια ἐκείνη σπηλιά, τὸν τρομερὸ ὅσο καὶ μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἦρθε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγία τῆς ἀστυνομίας καὶ τοὺς παρέσυρε ὅλους σ' ἐκεῖνο τὸ κολλισμένο μέρος, γιὰ νὰ καταλήξουν σιδηροδέσμιοι σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ σπηλιά, σὰν βαρυντοίτες κατὰδικοί!...

Ὡστόσο εἶναι ἀδύνατον νὰ

καταφέρη να διακρίνει τον σε-
νιόρ Γκονζάλες...

Αντί γι' αυτό αρχίζει ν' α-
κούη κι' άλλους θλιβερούς ή-
χους από σίδερα που σέρνον-
ται στα βράχια...

Κι' άλλοι άνθρωποι αρχί-
ζουν ν' αναστενάζουν και να
μουγγρίζουν ή να βγάζουν
φωνές εκπλήξεως...

Ο Περέθ δὲν ἀργεῖ νὰ κα-
ταλάβῃ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες
του συνέρχονται αὐτὴ τῇ στι-
γμῇ, ὅπως συνήλθε κι' ἐκεῖνος
ἀπὸ τὴν λιποθυμία του καὶ ὅ-
λοι μὲ τρομερὰ δυσάρεστη ἔκ-
πληξι ἀνακαλύπτουν πὼς βρί-
σκονται αἰχμαλώτοι, ἄλυστο-
δεμένοι, μέσα σ' ἐκείνη τὴν
κοίλασιμένη σπηλιά, πού φω-
τίζεται ἀπὸ τὸ μυστηριώδες,
ἐξώκοσμο φῶς...

Κι' ὅσο ἡ ὥρα περνάει καὶ
συνέρχονται καὶ περισσότεροι
ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακές του,
τόσο ὁ θόρυβος καὶ οἱ φωνές
καὶ οἱ ἀνασπεναιγμοὶ μεγαλῶ-
νουν, ὥσπου στὸ τέλος ἔχει
ξεσηκωθῇ μιὰ φοβερὴ βοή
πού πολλαπλασιάζεται ἀπὸ
τὸν ἀντίλαλο τῆς ὑποχθόνιας
σπηλιάς ἀπίστευτα...

Ο Περέθ ἐτοιμάζεται νὰ
βάλῃ τὴν ἀγριοφωνάρα του σ'
ἐνέργεια...

Καταλαβαίνει ὅτι πρέπει
νὰ δώσῃ λίγο κουράγιο στοὺς
ἄντρες του αὐτὴ τῇ δραματι-
κῇ πραγματικῇ στιγμῇ...

Πρέπει νὰ τοὺς δηλώσῃ
τὴν παρουσία του ἐκεῖ ἀνά-
μεσά τους καὶ νὰ τοὺς πῇ πὼς
θᾶναι καλὸ μὰ κάνουν ὑπομο-
νὴ ὥσπου νὰ δοῦν τὶ ἀκριβῶς
συμβαίνει καὶ πὼς θὰ μπορέ-

σουν ν' ἀντιδράσουν ὅλοι μαζὶ
γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ δύ-
σκολη θέσι πού ἔχουν βρεθῇ.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως ν'
ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ξαφνικὰ ἓνα φῶς δυνατότε-
ρο καὶ κινούμενο αὐτὴ τῇ φο-
ρᾷ, ἔρχεται ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ
σπηλαίου καὶ πλησιάζει ὁλοέ-
να πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκε-
ται ὁ χοντρο - Περέθ.

Τὸ φῶς αὐτὸ τὸ κρατᾷ
στὸ χέρι του ἓνας ἄνθρωπος,
πού βαδίζει μπροστὰ ἀπὸ
μιὰ συνοδεία καμμιά δεκαριὰ
προσώπων.

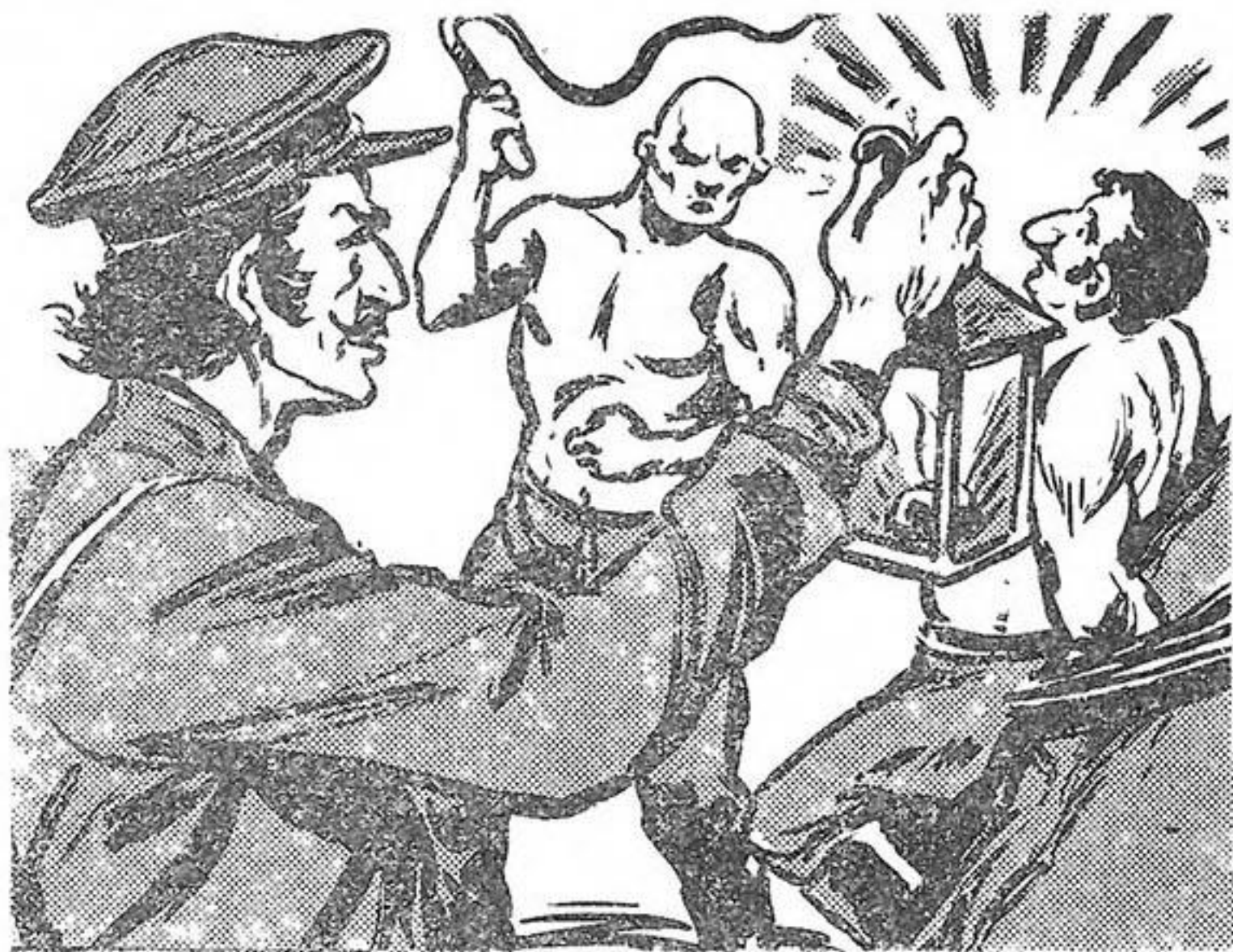
Ὅταν ζυγώνει πολὺ κοντὰ
στον Περέθ, ὁ ἀστυνομὸς μᾶς
κατεβάζει ἀμέσως τοῦ ὠ-
φείλονται οἱ καινούργιες κραυ-
γές εκπλήξεως καὶ φρίκης
πού ἔχουν ξεσηκωθῇ ἀνάμεσα
στοὺς ἄντρες του.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού
κρατᾷ στὸ χέρι του τὸ φα-
νᾶρι μὲ τὸ δυνατὸ φῶς, δὲν
εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν μυστη-
ριώδη σενιόρ Γκονζάλες, τὸν
νέο διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας
τοῦ Μανάους!

Ὁ Περέθ ἀνοίγει τὸ στό-
μα γιὰ νὰ βγάλῃ κι' αὐτὸς
μιὰ φωνὴ φρίκης ἀλλὰ ἡ ἔκ-
πληξις του εἶναι τόσο μεγά-
λη πού κάνει τὴ φωνὴ νὰ πα-
γώσῃ στὸ λαρύγγι του καὶ
νὰ μὴ βγῇ ποτέ της μέσ' ἀπ'
αὐτό...

Στὸ μεταξὺ ὁ σενιόρ Γκον-
ζάλες ἔχει φτάσει ἀκριβῶς
μπροστὰ του.

Στέκεται καὶ ὑψώνει τὸ
φανᾶρι του πάνω ἀπὸ τὸ πρό-
σωπο τοῦ χοντρο - ἀστυνό-
μου.

‘Ο Περέθ δὲν βγάζει λέξι ἀπὸ τὰ χεῖλια του...

Δὲν ἔχει πιά ἐκεῖνο τὸ ἄγριο ὕφος, ὅπως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού τὸν πρωτόειδε ὁ Περέθ στὸ γραφεῖο του...

Τώρα γελάει ὀλόκληρος ἀλλὰ μ’ ἓνα γέλιο σαρδόνιο καὶ σατανικὸ καὶ τὰ μάτια του πετοῦν φλόγες!

— Καλῶς ὤρισες, Περέθ!, λέει τοῦ χοντροῦ ἀστυνομικοῦ κοροϊδευτικά. Ἐσύ καὶ οἱ ἄντρες σου θὰ μὲ βοηθήσετε πάρα πολὺ νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου!... Εἶχα ἄλλους σκλάβους πρὶν ἀπὸ σὰς ἀλλὰ αὐτοὶ σιγὰ - σιγὰ πέθαναν!... Ἡ δουλειὰ εἶναι ἐξαντλητικὴ σ’ αὐτὸ τὸ κολλαισμένο μέρος καὶ κανεὶς δὲν μπο-

ρεῖ ν’ αἰντέξη δουλεύοντας μέσα στὶς ἀναθυμιάσεις τῶν ὀρυχείων!... Δηλαδή οὔτε κι’ ἐσεῖς δὲν πρόκειται νὰ ζήσετε γιὰ πολὺ... Σ’ τὸ μεταξύ ὅμως θάχετε ξεθάψει ἀρκετὰ διαμάντια μέσ’ ἀπ’ τὴ γῆ!... Ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἔχω συγκεντρώσει μαζί μὲ τὰ προηγούμενα μιὰ κολοσσιαία περιουσία, πού θὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ ζήσω τὴ ζωὴ μου σὰν μεγιστάνας τοῦ πλούτου!... Ἀλλὰ ὅλ’ αὐτὰ ἔχης καιρὸ νὰ τὰ δῆς καὶ νὰ γνωρίσης τὶς συνθήκες τῆς δουλειᾶς σου τῆς καινούργιας!...

Σωπαίνει λαιχανισμένος γιὰτὶ ἀπὸ τὸν θρίαμβό του ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχει πῆ σχεδόν

μέ μιὰ ἀναπνοή.

Ὁ Περὲθ αἰσθάνεται ἕναν φοβερό θυμὸ νὰ τὸν πνίγη.

Ἄν ἦταν ἐλεύτερο τὸ χέρι του αὐτὴ τῇ στιγμῇ, θὰ μποροῦσε, ἀγνοῶντας κάθε κίνδυνο, νὰ συντρίψει μέ μιὰ γροθιά του τὸν ἀσήμετιο ἀλλὰ καὶ φοβερό συγχρόνως ἐκείνον ἄνθρωπο.

— Τέρας!, μουγγρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Ἐσύ, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ νόμου, νὰ καταλήξης νὰ κάνης τέτοια τρεπὲρὰ ἐγκλήματα ...

Ὁ ἄλλος σκάει στὰ γέλια ἄξαφνα.

— Δί키ό ἔχεις, Περὲθ!, γρυλλίζει σαρκαστικά μέσ' ἀπ' τὰ γέλια του. Τὸ ξέχασα καὶ ἐνῶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸν λόγο σ' ἔβαλα δίπλα του, γιὰ νὰ τὰ κουβεντιάσετε καλύτερα σὰν συνάδελφοι ποὺ εἴσαστε!... Νὰ σοῦ συστήσω ἀπὸ δῶ, δεξιὰ σου, τὸν σεγιὸρ Γκονζάλες! Εἶμαι ὁ καίνοργιός σου διοικητὴς καὶ ποὺ ἐρχόταν στὸ Μανάος γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις σχετικὰ μέ κάτι κακούργους ποὺ δροῦν στὴν περιοχὴ σου!

Ὁ Περὲθ κυττάζει μέ τρομακτικὴ ἐκπληξι τὸν ἄγνωστο ἐκείνον ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ἀλυσοδεμένος στὸ πλάϊ του καὶ ποὺ ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε προσέξει καθὼς συνῆλθε ἀπὸ τὴν παράξενη λιποθυμία του.

Κάπως ἀρχίζει τώρα πιά νὰ παίρῃ μορφὴ στὸ μυαλό του ἡ τρομερὴ ἀλήθεια...

Καὶ ὁ ἀπαίσιος κακούργος ποὺ στέκει ὀρθὸς ἀπέναντί

του μέ τὸ φῶς στὰ χέρια, συνεχίζει θριαμβευτικά:

— Ἐρχόταν ἀλλὰ ἔπρεπε στὰ χέρια μου στὸν δρόμο, Περὲθ!... Καταλαβαίνεις τὴ χαρὰ μου!... Καὶ πρέπει νὰ παραδεχτῇς ὅτι τὸ σχέδιό μου κανεὶς ἄλλος δὲν θάταν σέ θέσι νὰ τὸ φανταστῇ, οὔτε κανεὶς ἄλλος θὰ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὸ ἐκτελέσῃ!...

Μέ μιὰ κυκλικὴ κίνησι δείχνει ὅλους τοὺς ἀλυσοδεμένους ἀστυφύλακες στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς καὶ συνεχίζει:

— Ποῦ ἄλλου θάβρισκα μαζεμένους τόσους γεροδεμένους σκλάβους γιὰ τὴ δουλειά μου; Μόλις ἔμαθα πὼς ἐρχόταν στὸ Ἑλ Χόκλο γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴ διοίκησι, ἀποφάσισα νὰ ἔρθω στὴ θέσι του καὶ νὰ σὰς φέρω ἐδῶ σὰν τὰ πρόβατα!... Καθὼς βλέπεις τὰ κατάφερα πολὺ καλά καὶ ὠφείλω νὰ σὲ συγχαρῶ, Περὲθ, γιὰ τὴν πειθαρχία ποὺ δείχνεις στοὺς ἀνωτέρους σου!...

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος μουγγρίζει σὰν βῶδι τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα.

Τινάζει τὰ χέρια γιὰ ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸν λαίμω τὸν ἀπαίσιό ἐκείνον ἄνθρωπο, ξεχνῶντας πὼς εἶναι ἀλυσοδεμένος.

Δὲν τὸν ξεχνοῦν ὅμως καὶ οἱ ἀλυσίδες του, ποὺ τεντώνονται ὥς τὸ σημεῖο ποὺ φτάνει τὸ μῆκος του καὶ ὕστερα δὲν ἐπιτρέπουν στὰ χοντρόχερά του νὰ φτάσουν παραπέρα.

Ὁ κακούργος ἀγριεύει ξαφνικά.

Τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές.

Κάνει ἓνα βῆμα πίσω.

— Ἡλίθιε!, σκούζει. Δὲν κατόλισβες λοιπὸν τί σοῦ εἶπα; Ἡ ζωὴ σας εἶναι στὰ χέρια μου!... Μοῦ ἀνήκiete ὅλοι! Εἴσαστε σκλάβοι μου! Θὰ ζήσετε ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ξεθάψετε τὰ διαμάντια ποὺ μοῦ εἶναι ἀπαραίτητα, ἀπὸ τὸ ὀρυχεῖο μου!... Ὑστερα θὰ πεθάνετε!... Γιὰ νὰ μὴν πεθάνετε λοιπὸν ἀπὸ τώρα, χρειάζεται μονάχα νὰ εἴσαυτε πειθαρχικοί! Καὶ χρειάζεται νὰ θυμᾶστε πὼς ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, πολὺ χειρότερα ἀπὸ τὸν θάνατο!... Αὕτῃ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανες τώρα θὰ τὴν πληρώσης καὶ θὰ γίνῃς συγχρόνως παράδειγμα γιὰ τοὺς ἄντρες σου, ποὺ πρέπει νὰ βάλουν μυαλὸ ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ πάθημα!

Σωπαίνει καὶ κάνει νόημα σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἄντρες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν νὰ προχωρήσῃ.

Ἐκεῖνος στὴ στιγμὴ βγαίνει μπροστά, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Περὲθ.

Στὸ χέρι του ξεδιπλώνεται ἓνα μακρὺ μαστίγιον.

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος ἀνατριχιάζει ὀλόκληρος ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει οὔτε νὰ σκεφθῇ τίποτα περισσότερο...

Τὸ μαστίγιον βουίζει στὸν ἀέρα ἀπειλητικὰ καὶ πέφτει κοφτερὸ σὰν μαχαίρι πάνω στὸ γυμνὸ στήθος τοῦ Περὲθ.

Ἐνα οὐρλιαχτὸ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ δύστυχου ἀστυνόμου.

Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ, γιὰτὶ τὸ χτύπημα ἦταν τόσο ξαφνικό, ποὺ δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ προετοιμαστῇ ψυχικὰ γιὰ νὰ τὸ δεχτῇ καὶ νὰ σφίξῃ τὰ δόντια του...

Μιὰ κραυγὴ θριάμβου βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ κακούργου στὸ ξεφωνητὸ τοῦ αἰχμαλώτου του.

Ἀλλὰ ὁ Περὲθ τὸ ἔχει πάρει ἀπόφασι τώρα πιά.

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος τοῦ Μανάους εἶναι γενναῖος ὅσο ἐλάχιστοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο.

— Κτῆνος!, βρυχάται σὰν λιοντάρι πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιανιστοῦ του. Μιὰ συμβουλὴ σοῦ δίνω μονάχα!... Σκότωσέ με γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ πέσης στὰ χέρια μου! Τότε θὰ μετανοιώσης γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά σου ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀργά!

Λύσσα τρομερὴ φουσκώνει τὸ στήθος τοῦ ἄλλου.

Ἀσπρὸι ἀφροὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του.

— Τώρα θὰ σοῦ μάθω νὰ μὴν εἴσαι αὐθάδης!, οὐρλιάζει μανιασμένος. Τώρα θὰ σὲ κάνω νὰ ζητᾷς ἑλεος! Χτύπα τον!... Χτύπα τον ἀλύπητα!

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια τὰ ἔχει φωνάξει στὸν κτηνάνθρωπο ποὺ κρατᾷ στὰ πελῶρια χέρια του τὸ μαστίγιον.

Κι' ἐκεῖνος δὲν τοῦ χαλάει τὸ χατήρι.

Μὲ μιὰ ἔκφρασι σαδιστι-

κῆς χαβῆς στὸ πρόσωπό του, ὑψώνει τὸ μαστίγιό που προσγειώνεται γιὰ δεύτερη φορά στὸ στήθος τοῦ Περέθ.

Ὁ ἀστυνόμος ἄμως τώρα δὲν βγάζει λέξι ἀπὸ τὰ χεῖλιά του, ποὺ μένουν ἐρμητικὰ καὶ κλεισμένα.

Τὸ κορμί του ἀπομένει ὁλόρθο, ἔτοιμο νὰ δεχτῇ ὅλα τὰ χτυπήματα ποὺ θὰ προστάξῃ ὁ δολοφόνος.

Τὰ μάτια του κυττάζουν κατὰμιάτα τὸν ψευτο - Γκονζάλες καὶ εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ τὸ βλέμμα, ποὺ ἐκεῖνος ἄθελα κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, φοβισμένος.

Ὡστόσο τὸ μαστίγιό ἀνεθροκατεβαίνει ἄλλες δυὸ φορές καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ χαράζῃ αἱμάτινες γραμμὲς πάνω στὸ παχὺ στήθος τοῦ δύστηχου Περέθ, ποὺ ἄμως δέχεται ἀδυσμαρτύρητα καὶ μὲ περιφρόνησι τὸ μαρτύριό του.

Ξαφνικὰ ὁ κακούργος ὑψώνει τὸ χέρι του.

— Ἀρκεῖ!, οὐρλιάζει ἀνήσυχος. Φτάνει αὐτὸ γιὰ πρῶτο μάθημα καὶ νὰ τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ λογαριάζουν νὰ παρακούσουν τὶς διαταγές μου!... Πάρτε τὸ ἀπόφασι πὼς δὲν γίνεται πιὰ τίποτα!... Κ'ανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς σώσῃ, καμμιά ἐλπίδα δὲν ἔχετε νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος!...

Μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια γυρίζει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς, ἀπ' ὅπου ἦρθε.

Στέκει μόνο ἄλλη μιὰ φορά παρακάτω ἀνάμεσα στοὺς

σιδερωδωμένους στοὺς βράχινους τοίχους τῆς σπηλιᾶς ἀστυφύλακες.

Σηκώνει τὸ φανάρι του καὶ τοὺς ἐξετάζει μὲ ἱκανοποίησι ζωγραφισμένη στὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπό του.

— Ἡ δουλειὰ θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ αὐριο!, δηλώνει μὲ ὕφος ἐργοδότου ποὺ προβαίνει σὲ ἀνακοινώσεις. Ὡς τότε ξεκουραστήτε γιὰ νὰ ἀνακτήσετε δυνάμεις!... Θὰ σᾶς χρειαστοῦν!...

Κι' αὐτὰ εἶναι τὰ τελευταῖα του λόγια.

Υστερα φεύγει ὀριστικά..

Ὁ Περέθ ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως καὶ γέρνει τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο ἐξαντλημένος.

Ἄν οἱ ἀλυσίδες του δὲν τὸν κρατοῦσαν ὑποχρεωτικὰ ὀρθιον, αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἀσφαλῶς θὰ σωριαζόταν κιάτῳ ἐξαντλημένος καὶ μισοπεθαιμένος ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται δεμένος πλάϊ του, μουρμουρίζει κοντὰ στ' αὐτί του, μέσαι σ' ἐκεῖνο τὸ παράξενο ἡμίφως:

— Σενιὸρ Περέθ, σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν γενναιότητά σου!... Ἀπέδειξες πὼς εἶσαι ἓνας ἀληθινὸς ἄντρας, ἄξιος νὰ διευθύνῃς τὴν ἀστυνομία τοῦ Μανάους!...

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ ὁ Περέθ τὰ ἀκούη ἀπὸ τὸν πραγματικὸν πιὰ σενιὸρ Γκονζάλες, νοιώθει τόσο μεγάλη περηφάνεια καὶ χαρὰ, ποὺ οἱ

μισοί πάντοι του τουλάχιστον
έξαφαινίζονται καὶ νοιώθει μο
νομιᾶς πολὺ καλύτερα!

Κι' ὁ αἰχμάλωτος διοική-
της του έξακιολουθεῖ πάντα
μέ σιγαυή φωνή:

— Μόνο αὐτὸ ποῦκανες
ισήμερα δὲν πρέπει νὰ τὸ ξα-
νακάνης!... Μὴν τὸν προκα-
λῆς!... Μὲ τὸ νὰ σὲ σκοτώσῃ
δὲν κερδίζεις τίποτα καὶ ἐπὶ
πλέον ἀφήνεις πιά στὸ ἔλεός
του ὅλους τοὺς ἄντρες σου
κι' ἂν ἔχῃς χρέος νὰ ζήσης,
τὸ ἔχῃς ἀπέναντί τους!...
Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμε μέ
σύμεσι καὶ νὰ βασιστοῦμε
στὸν χρόνο γιὰ νὰ τοὺς ἐλευ-
θερώσωμε ἀπ' αὐτὸ τὸ τέ-
ρας...

Ὁ Περὲθ κυτπάζει μέ θαυ-
μασμό καὶ μ' εὐγνωμοσύνη
τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶπε
αὐτὰ τὰ λόγια.

— Σενιόρ, μουρμουρίζει μέ
τῇ σειρά του, ἂν ἐγὼ εἶμαι
γενναῖος καὶ ἄξιος γιὰ διοι-
κητής, ὅπως εἶπατε, ἐσεῖς
πάντως εἴστε ἄξιος τουλάχισ-
τον γιὰ νὰ διοικεῖτε ἐμένα
καὶ σὰς εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ
θυμίσατε τὸ καθήκον μου!...

Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἄντρες
ποὺ μέ τὶς πρῶτες λέξεις ποὺ
ἀντάλλαξαν ἔχουν συμπαθή-
σει ἀρκετὰ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον
κι' ἔχουν ἐκτιμήσει ὁ καθένας
τοῦ ἄλλου τὰ προσόντα, συ-
νεχίζουν νὰ κουβεντιάζουν χα-
μηλόφωνα, προσπαθώντας νὰ
καπαστρώσουν τὰ σχέδια γιὰ
τὶς μελλοντικές τους προσπά-
θειες νὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ νὰ
ἐλευθερώσουν τοὺς ἄντρες
τους...

Ο ΠΑΝΤΣΟ ΑΦΑΝΤΟΣ

Ὁ ΜΩΣ τὴν ὥρα ποὺ
αὐτοὶ οἱ δύο καὶ ὅλοι μαζί οἱ
ἀστυφύλακες τοῦ Ἑλ Χόκλιο
βρίσκονται σὲ τέτοια δραμα-
τική θέσι καὶ διὰ ἄλλοι ἀπὸ
τοὺς ἥρωές μας δὲν βρίσκον-
ται σὲ καθόλου καλύτερη.

Ὁ Ἑλ Ρέϋ καὶ ὁ Πάντσο
Γίγαντας περνοῦν δραματι-
κὲς στιγμές, καθὼς ἐκεῖνο τὸ
ἐφιαλτικὸ τέρας τῆς κολά-
σεως κρατᾷ μέ τὰ ἀτσάλε-
νια του ἀρπάζγια τὸ Μαῦρο
Πουλὶ μέσα στὸ ὁποῖο βρί-
σκεται ὁ νάνος καὶ δὲν τὸ ἀ-
φήνει νὰ ἀνυψωθῇ πρὸς τὸν
οὐρανό.

Ὁ Ἑλ Ρέϋ θὰ μπορούσε
νὰ βρῇ εὐκαιρία αὐτῇ τῇ στι-
γμῇ καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴ
ζούγκλα ποὺ τὴν ἔχει πλησι-
άσει κιόλας ἀρκετὰ, γιὰ νὰ
σωθῇ...

Δὲν θέλει ὅμως νὰ τὸ κά-
νῃ αὐτό.

Δὲν μπορεί ν' ἀφήσῃ στὴν
τύχη του τὸν δύστυχο Πάν-
τσο, μ' ὅλο ποὺ βλέπει πὼς
δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ
προσφέρῃ καὶ καμμιὰ βοή-
θεια.

Ὁ νάνος πάλι βρίσκεται
στὰ πρόθυρα τῆς λιποθυμίας
ἀλλὰ πρὶν λιποθυμίσῃ τε-
λικά, ἀποφασίζει νὰ δοκιμά-
σῃ μιὰ τελευταία φορὰ τὴν
τύχη του.

Ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ
νὰ πιάσῃ τὸν μοχλὸ τῆς παχύ-
τητας καὶ νὰ τὸν κατεβάσῃ
στὸ φουλ.

Πιστεύει πώς όσο δυνατό κι' ἂν εἶναι τὸ τέρας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὴν τελειότατη μηχανὴ τοῦ Μαύρου Πουλιού ὅταν πάρῃ ὅλες τὶς στροφές της, γιατί τότε τὸ ἐλικόπτερο ἀσφαλῶς θὰ σηκώσῃ μαζί του στὸν ἀέρα ὁλόκληρο τὸ τερατώδες θηρίο.

Μόνο ποὺ ὁ Πάντσο ἀπὸ τὴν τρομὰ του δὲν πιάνει τὸν μοχλὸ τῆς ταχύτητας, παρὰ καθὼς παλεύει τὸ χέρι του στὰ στραβά, κατεβάζει ἓναν ἄλλο μοχλό...

Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ τὸ κολλαισμένο τέρας ἔχει ἀρχίσει μὲ μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμι νὰ κατεβάξῃ τὸ ἐλικόπτερο πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ τερατώδες στόμα του μὲ τὰ ἀπαίσια δόντια...

Ἐνῆ «στὰφ» ἀκούγεται.

Ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ Μαύρου Πουλιού πετάγεται ἓνα λευκὸ πυκνότατο σύννεφο, ποὺ γεμίζει μονομιᾶς τὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ τέρατος καὶ κατεβαίνει ὡς τὰ πνευμόνια του.

Φοβερὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ.

Τὸ προϊστορικὸ θηρίο βγάζει ἓνα ἐφιαλτικὸ μουγγρητὸ καὶ κάνει μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι.

Τὸ Μαύρο Πουλὶ τοῦ φεύγει ἀπ' τὸ κολλαισμένο του πόδι καὶ τινάζεται πρὸς τὸν οὐρανό.

— Μπά, βλακεία κι' ἀφηρημάδα!, τσιρίζει τὴν ἴδια ὥρα ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ γουρλωμένα τὰ μαστάκια του. Ἀντὶ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν ταχύ-

τητα, ἀνοιξά τό... ντὶ - ντὶ - τί!

Καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος νάνος δὲν καλαμπουρίζει αὐτὴ τὴ φορά, γιατί τὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας εἶναι ἐφοδιασμένο μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα καλλιέργειας καὶ τὶς νύχτες, χωρὶς ν' ἀκούγεται καθόλου, ἔχει πετάξῃ πολλές φορές πάνω ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ τ' ἀμπέλια τῶν φτωχῶν κτηματιῶν, γιὰ νὰ ψεκάσῃ τὰ σπαιρὰ μὲ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ συντήρησί τους φάρμακα.

Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα τὸ Μαύρο Πουλὶ φεύγει σὰν σφαῖρα ἀφήνοντας μιὰ λευκὴ οὐρὰ πίσω του.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὸ κολλαισμένο τέρας ποὺ ἔχει καταπιῇ μιὰ σεβαστὴ ποσότητα ντὶ - ντὶ - τί, πάει νὰ σκάσῃ.

Κυλιέται κιάκω ζαλισμένο καὶ ἡ γῆ κουνιέται ὁλόγυρά του σὰν νὰ γίνεται σεισμός.

Ὁ Ἑλ Ρέϋ καταλαβαίνει πὺς θὰ συνέλθῃ γρήγορα καὶ ἂν τὸν βρῇ πάλι μπροστά του, δὲν τὸν σώνει πιά τίποτα...

Ἐξ ἄλλου κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔχει σωθῇ καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μείνῃ πιο πολὺ σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Φτερὰ βάζει στὰ πόδια του.

Τρέχει γρηγορώτερα κι' ἀπὸ τὸ γοργοπόδαρο ἐλάφι.

Σὲ δευτερόλεπτα ἔχει φτάσει στὴ ζούγκλα καὶ μὲ μεγάλη ἀνακούφισι χώνεται ἀνάμεσα στὰ πυκνά, αἰωνόβια δέντρα της...

Ὁ φρικτὸς κίνδυνος τοῦ θανάτου ἔχει περάσει ὀριστικά.

Μὰ σ' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη ζούγκλα ποὺ βρίσκεται ὁ λευκὸς γίγαντας, ξέρει πῶς ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου παρμονεύει κάθε στιγμή πολὺ πρὶν ὅπου ἔκπληξις ἀπὸ ὅπουδήποτε ἄλλου...

Σπ' αὐτιά του ἀντηχοῦν ἀκόμα τὰ τρομερὰ λόγια τοῦ Ἀτάκ Ὁάνια γιὰ τὴν ἀπώτητη Χαμένη Γῆ...

Προχωρεῖ λοιπὸν μὲ σύνεσι καὶ προσοχὴ μὲς στὸ ἄγνωστο παρθένο δάσος.

Καὶ προχωρεῖ χωρὶς νὰ ἀλλάξη τίποτα στὸν δρόμο του καὶ χωρὶς νὰ καταφέρει καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τ' ἀχνάρια τῆς σινοδείας τοῦ Περέθ, ποὺ ψά-

χνει...

Ἡ πορεία του κρατᾷ ὅλο κληρὸς ὥρες...

Κι' ἄξαφνα φτάνει σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο, γιὰ νὰ νοιώσῃ καὶ πάλι μιὰ κινήσῃ τρομερὴ ἔκπληξις ὁ λευκὸς κύριος τῆς ζούγκλας.

Ἐκεῖ μέσα εἶναι προσγειωμένο μεγαλόπρεπα τὸ Μαύρο Πουλί, σιωπηλὸ, μυστηριώδες...

Ὁ πιλότος του ὅμως, ὁ Πάντσο Γίγαντας, δὲν βρίσκεται μέσα σ' αὐτὸ καὶ ὅσο κι' ὅταν ψάχνῃ νὰ τὸν βρῇ ὁ Ἑλ Ρέϋ κι' ὅσο κι' ὅταν τοῦ φωνάζει, οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις ἀπὸ τὸν ἀνεκδιήγητο νάνο...

Ὁ Πάντσο ἔχει γίνῃ κυριολεκτικὰ ἄφαντος!..

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικά Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Σ Ε Λ Ι Γ Ο

μιὰ ἔκδοσις ποὺ θὰ συγκλονίσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα! Σὲ λίγο κυκλοφορεῖ ὁ θρυλικὸς

; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ;

ὅσα ἐρωτηματικὰ τόσα γράμματα! Μπορεῖτε νὰ μαντέψετε τὸν τίτλο; Στὸ ἐπόμενο τεύχος θὰ μάθετε καὶ τὸν τίτλο καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς νέας ἐκδόσεως, ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ!

; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ; ;

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 21 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ένα καινούργιο ἀριστούργημα περιπετειῶν, δράσεως
πλοκῆς καὶ ἀγωνίας, πὺν θὰ ἐνθουσιάσῃ ὅλους τοὺς ἀνα-
γνώστες μας.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

ΚΑΙ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΔΥΣΚΟΛΟ Ν' ΑΝΑ
ΚΑΛΥΨΩ ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ
ΤΟ ΧΗΜΙΚΟ ΤΖΑΙΝΗΣ ΧΑΡΡΥ
ΤΗΝ ΘΡΑ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝ.

ΝΑΙ ΕΧΕΙ ΤΙΣ ΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΟΜΩΣ ΤΙ
ΘΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ.. ΕΑΝ
ΤΙΣ ΑΝΑΜΙΞΗ..

ΑΝΑΡΩΤΙΕΜΑΙ,
ΤΙ ΘΑ ΒΓΗ ΑΠ'
ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑ-
ΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑ
ΦΡΑΝΚ.

ΞΕΡΩ ΕΓΩ!
ΚΑΜΜΙΑΚΑΝΗ
ΗΠΟΓΙΑ.

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΝΕΡΓΗΣΩ ΓΡΗΓΟΡΑ!
ΠΡΟΣΠΟΙΗΘΗΚΑ ΟΤΙ ΛΥΠΟΘΥΜΟΥΣΑ.

Οοοχ!

